

Áldás, békesség!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja
XI. évfolyam 5. szám

2022. szeptember-október

*„Most már fölkelek
– mondja az ÚR –
a szegények elnyomása,
az elesettek
sóhajtása miatt,
és szabadulást adok
az arra vágyódónak.”
(Zsolt 12,6)*

De még vár az ÚR, hogy megkegyelmezessen, készen áll arra, hogy irgalmazhasson. Mert bár ítélő Isten az ÚR, boldogok mindazok, akik benne reménykednek. Ne sírj többé, Sion népe, Jeruzsálem lakója! Bizonyosan megkegyelmez az ÚR, ha hozzá kiáltasz. Mihelyt meghallja, válaszol neked.

...
Akkor majd úgy fogtok énekelni, mint az ünnepszentelés éjjelén, és szívből örvendeztek majd, mint a zárandok, aki fuvolaszó mellett az ÚR hegyére, Izráel Kősziklájához érkeznek. (Ézsaiás 30,18-19. 29)

8

Megbocsáttattak a te bűneid

Zimányi József prédikációja

18

Dr. N. csodája

24

80 éves lenne Szűcs Ferenc

Lekeste az átszállást

Egy ifjúnak különös álma volt. Álmában egy világváros pályaudvarán a vonatok menetrendje felől érdeklődött; egy furcsa ruhás idegen a kérdéseire különös válaszokat adott. A pályaudvaron két vonat állt egymás mellett; mozdonyuk csendesen pőfékelt.

- Kérem, hová megy ez a két vonat? – kérdi az ifjú.
- Az egyik az üdvösségre, a másik a kárhozatra – hangzott a különös válasz.
- Melyik megy az üdvösségre?
- Amelyikén kevesen vannak!

- Akkor ezen a másik vonaton a sok utas mind elkárhozik? Hiszen a vonat zsúfolva van utasokkal!

- Kérem – szolt az idegen –, a menetrendet jól kell ismerni, és ügyesen kell átszállni, mert három állomáson még át lehet szállni az üdvösség vonatára. Ezen a három állomáson az átszállás idejét a mozdony gőzsípja jelzi. A harmadik állomás után nincs többé átszállás, mert a vonatok megállás nélkül haladnak a végállomásig. Tessék az átszállásnál figyelni! – szolt az idegen, és továbbment.

Az indulást jelezték, az ifjú pedig fellépett a kárhozat vonatára, mivel ott ismerősöket pillantott meg, akik az étkezőben vígan iddógáltak. Örült a találkozásnak, mert az idő gyorsabban telt közöttük. Hívták kártyázni is, de ekkor a mozdony sípja felsivított, jelezve, hogy az első állomásra érkezett a vonat.

Az átszállás elmaradt, mert a kártyaszalonban újabb ismerősökre bukkant, azon kívül meglehetősen szerencséje is volt a játékban. Itt azután soká időztek. Sok pénz volt az asztalon. Éppen egy köteg bankjegyet akart zsebre gyűmni, amikor riasztó hangon sivitott fel a mozdony sípja, jelezve a második átszállás idejét, amit ismét elmulasztott, mert a pénzével volt elfoglalva. Kissé megszeppenve arra gondolt, hogy most már igazán figyelni fog.

A harmadik kocsi táncterem volt, sok ismerőse volt ott. Sok muzsikával és igen emelkedett hangulatban ropták a táncot. A szesztől, a sok pénztől jó kedve kerekedett; elhagyta kalapját, táskáját, kabátját, és önfeledten hagyta magát ringatni a mámor hullámain. Szinte ujjongott jókedvében. Azonban dermedten meredt maga elé, amikor a mozdony füttye az éjszakába hasított, jelezve az utolsó állomást. Az ifjú nem találta sem a kalapját, sem a táskáját, sem a kabátját. Rohant az ajtóhoz, azonban a tolongásban a tömeg elállta az útját, és harmadszor is elmulasztotta az átszállást az üdvösség vonatára.

Szörnyű képek kínozták, mert tudta, hogy nincs többé megállás, és a kárhozat vonata utasaival együtt viszi a mélység felé.

Az ifjú felébredt, és gondolkodni kezdett a különös álmon. Valóban, az álom mögött az emberi lét mély igazságai csillannak fel. ■

zsidó nép úton van. Már az indulás előtt s az addigi úton is tele volt aggodalmaskodással, félelemmel, keserűséggel. Semmi sem volt jó, haragban volt Istennel, Mózással és főként önmagával: Kellett nekem nekiindulni! Inkább maradtam volna! Azt megszoktam, abba belenőttem, ott szinte minden kiszámítható volt, még a rosszban is volt valami kiszámíthatóság, s nem érhetett lényegében semmi meglepetés. – Az elégedetlen ember mindig vádol, de mindig hályogos szemmel teszi. Nincs világossága, emberi meggondolásokat, véleményeket követ: mások is így gondolják. És kevesen vannak, akik hisznek és beszélnek valami tervről, és arról, hogy Isten vele van azokkal, akik rábízták az életüket, mert azokat vezeti és oltalmazza.

A zsidó nép ott Egyiptomban a kor bálványait ismerte meg, s azt az emberi magatartást követte, mely mintaként előtte volt, és hódolt az ő isteneiknek is. Apáik, anyáik a maguk módján imádták a zsidók Istenét, de őket már az új idők új szelei, mint modernebb dolgok vonzották. De valahogy egyre mélyebbre süllyedtek anyagilag, erkölcsileg. A szolgaság egyre nehezebb lett, sírtak, nyögtek, s az addig távolinak tudott zsidók Istenéhez kezdtek kiáltani. Üres, keserű lelkükkel keresték az addig nem keresett Urat. – Ézsaiás sokkal később fogalmazza meg hittel szavait: „Akkor kiáltasz és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok!” (58:9.) – „Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban” – folytatja (58:14.)

Miközben olvasod a leírtakat, kellett, hogy belerezdüljön a szíved, testvérem, hogy ez nem egy régi történet, hanem nagyon is mai! Nemzetünk, nemzedékünk vándorúton van. Nem a távoli, keleti tájakra gondolok, ahonnan ideérkeztünk és vagyunk, hanem arra az életútra, melyre fogantatásunkkor ráléptünk, és haladunk a végkifejlet felé. Mondd, elégedett vagy? Vagy te is vádolod Istent, a... (ezt helyettesítsd be azzal, akivel!), és vádolod önmagadat? Semmi sem jó, a nagyobb ház, a nagyobb falat, az autó s mindaz, ami élvezetet nyújt? Üres vagy? Vágysz valami jobbra, tisztábbra?

Mindig van valaki, aki – mint Mózes – ismeri az Istent, beszél Vele, és kész arra is, hogy tolmácsolja akaratát mások felé is.

Tapasztalatból mondom, hogy tud fájni a szomjúság a tiszta víz után, mely frissít, felüdít és erőt ad. Voltak nehéz idők, napok, amikor a Kősziklából fakadó forrás táplált az életre. (Nagyanyám házatól nem messze volt egy forrás, annak vizét ma is szívesen innám, annyira üdítő volt. Állítólag ma már nem létezik.) De Jézus Krisztus van: emberré lett, élt, meghalt, de az Atya megdicsőítette és feltámasztotta és visszahelyezte méltóságába. ÉL! De már nem itt, hanem az Atya jobbján és érettünk él és imádkozik, figyelni életünket, féltékenyen őriz, s miközben vezet, kormányozza életünk hajóját, a kikötőben is Ő várja a Hozzá érkezőket: „Jertek én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.” (Máté 25:34.)

A második versben azt kérdezi Mózes: „Miért versengtek én velem? Miért kísértitek az Urat?” – azaz miért vitatkoztok, vádaskodtok? Mózes Istenhez fordul segítségért, és Isten válaszol neki. Mi már tudjuk az igéből és sok tanítvány, megtért ember tapasztalatából, hogy igaz az, amit a Szondi két apródja című versben olvasunk Szondi Györgyről: „Jézusa kezében kész a kegyelem, / Egyenest oda fog folyamodni.”

Nekem csodálatos az az előkép, mely a 6. versben van előttünk: „Ímé én odaálllok te elődbe a sziklára a Hórebén, és te sújts a sziklára, és víz jó ki abból!” Jézus odaállt a Golgotán az Atya és a bűnös ember közé, Őt szegezték és döfték át, Ő halt meg – s Tőle van a mi életünk és üdvösségünk!

A zsidó nép mehetett tovább az Ígélet Földjére, de nem volt egyszerű a további út sem, a nép továbbra is bukdácsol, ingadozott Isten és bálványai között, s Ő mégsem vetette el őket, ígérete továbbra is érvényben volt, a nép viselkedése nem tette semmissé. A népnek látnia kellett, hogy Mózes az Isten szavai nyomán cselekedett, s ők ihattak a vízből, részesei lettek a csodának.

Annak, hogy Isten nem néma bálvány, hanem cselekvő Isten, Aki teremtette és fenntartja a mindenséget, s azt az embert, aki hátat fordított neki, nem hallgatott rá az özönvíz után, szövetségkötésre hívta, új életutat adott neki. Hogy az ember „jó dolgában” a régi bűnbe esve, más istenekhez forduljon! Ez sem változtatta meg Isten kegyelmét, mert „Nem változik: az Ő, / És az lesz, aki volt.” – szoktuk énekelni (Új Református Énekes-könyv 208. ének).

Megszomorodtál a magad, az ország, netalán Európa állapotára miatt? Siratod a sok gyermeket, felnőttet, akiket a háborúk, a földrengések, az árvizek, éhínség elvittek? – Tedd!! – De tudj meg valamit! Ez a fajta szomorúság nem viszi előre sem a te, sem Európa, sem a világ népeinek életét! Arra jó csupán, hogy szaporítsd a kesergők és a vádaskodók számát! Valami más kell! Pál a Korinthusbeliekhez írt II. levelében említi az előző írását, melyben megítélte az ő életüket. S itt, reagálva a következményekre azt írja: „Most örülök, nem azért, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szomorodtatok meg. ... Mert az Isten szerinti szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez.” (II.Kor. 7:9. 10.)

Amikor olvasod az igeszakaszt a Mózes II. könyvéből, kérlek, gondold végig: jól látod a „világ”, s benne a magad helyzetét? Úgy gondolod, hogy Isten messze van, rejtőzködik, nem lát, nem hall, nem segít? Pedig ezt meg, azt kellene, hogy tegye! Neked, az embereknek kellene egyet cselekedni: megtérésre megszorodni! Naponta megvallani: Nem benned bíztam, nem a Te szavadra hallgattam, csak mentem a Diabolosz, a szétdobáló, a káosz ura után – de könyörülj rajtam!

Bárcsak szívedből énekelnéd:

Új szövetséged elfogadom, / Magam egészen odaadom,
Nem tartok semmit, legyen tiéd, / Félelmeimtől irgalmad véd.
Áttört kezedbe teszem kezem, / Ne engedd, kérlek, ha elveszem.
Láncolj magadhoz örökre már, / Nincsen itt részem, nincs, ami vár.
Hű lenni nékem, tudom, nehéz, / De szívem, lássad, hű lenni kész.
Járva utam, ha megbotlanék, / Emelj magadhoz, keresztedért.
(Új Református Énekeskönyv 759. ének)

Isten áldjon, aki olvasod!
Pap Lászlóné lelkipásztor

Lukátsi Vilma Mózes négy hegye

Csodálatos mikroszkóp a lélek:
a holt betűkben életet talál,
amit nem érint ezredek szele,
és nem semmisíthet meg a halál.

... fénylőn ég a Hóreb csipkebokra,
saruszíját oldja már a pásztor,
a magasban messze vércse vijjog,
a bokor nem ég el, pedig lángol...

a láng-szülte próféta nyomán még megtaláljuk a Sinai hegyet,
ahonnan a Törvény kőtábláját hozta a fénylő orcájú követ.

A Nébó hegyéről messze látott:
egyetlen síkban jövőt és jelent,
a Törvény helyett az igazságot,
és halálán át az életre ment.

Amikor megjelent a Tábor hegyén
lábainak nem maradt nyoma...

A négy hegy onnan már egynek látszott,
de az égig ért: a Golgota!

Kedves testvérek, ünneplő gyülekezet! Pál apostolnak ez a bizonyágtétele azt a bátorító üzenetet fogalmazza meg a korinthusi gyülekezet felé, hogy a mi földi hajlékunk – egy képpel élve – olyan, mint a sátor, de van egy mennyei hajlékunk is, amelyet nem emberkéz készített, hanem örökkévaló. Milyen fontos, hogy Istennél van otthonunk! És milyen fontos azt is tudnunk, kimondanunk, hogy az életünk nem következmények nélküli, merthogy amikor Isten otthonába lépünk, akkor leborulunk az élő Isten elé, ki-ki meztelenül, lecsupaszítva, és számot adunk az életünkről; Isten pedig dönt, aszerint, hogy jót vagy gonoszt cselekedtünk. Az Atyaisten az atyai hajlék, a nem kézzel készített, hanem mennyei otthon.

Tudjátok, akik itt vagytok istentiszteletről istentiszteletra, hogy az elmúlt hetek, hónapok nekünk is az otthonunk, a parókia felújításáról szóltak. Sok olyan katalógust nézegettem, amelyben különféle csavarhúzó, behajtó gépek, tiplik és dübelek vannak, elmagyarázva, hogy mit hogyan, hová kell tenni. Megegett, hogy néhányszor újra neki kellett rugaszkodnom, mert okosabbnak gondoltam magamat annál, aki ezt kitalálta, és hiába kalapáltam, hiába vertem, nem akart a helyére menni, csak úgy, ahogyan le volt írva. Igen, mert az otthonért sokat áldozunk és teszünk, azért, hogy legyen egy kis oázisunk, meg az elmúlt hetekben néha azért is, hogy legyen hova leülnünk, vagy legyen hol a fejünket lehajtani. De az apostol azt a kérdést teszi fel, hogy tartósságra építünk, vagy átmenetire. Hogy tartós lesz-e a mi életünk, vagy pedig olyan, ami állandóan lebomlik. Ráadásul ezt mi a hétköznapi életben fogyasztásnak is szoktuk nevezni.

Azt mondja az apostol az életünkkel kapcsolatban, hogy bármennyire is óvjuk, védjük, a sátor elbomlik, de hozzát teszi, hogy van olyan hajlék, amely örökkévaló. Olyan hajlék, amelyet idős korban sem veszíthet el, olyan hajlék, amely nem az egészségemtől függ, olyan hajlék, amelyről Isten, mint ígéretéről beszél. Pál józan ember, tudja, hogy az az élet, amelyet a sátor képéhez hasonlít, sokszor nyögéssel, fájdalmakkal, sóhajtozással teli nehéz élet. Mindnyájan tudunk olyan pillanatokot felidézni az életünkéből, amelyben legszívesebben nem lettünk volna benne, ami elől valahová máshová futottunk volna. Az egyik ének (a Psalmus Hungaricusban) olyan szépen mondja: „Hogyha énnéem szárnyam lett volna, Mint a galamb, elrepültem volna”. De ilyenek a mi álmunk, kívánságaink, amelyekre vágyakozunk. Ezért utazunk, ezért olvasunk, ezért játszunk, ezért nézünk katalógusokat és ezért vásárolunk – hogy a mindennapi terhektől tovább lépjünk.

Ám az apostol nem menekül a múltba, és nem keresi az idillikus jövőt. Nem azt mondja – amit most már én is kezdek mondani –, hogy régen minden jobb volt, hogy barátságosabbak voltak az emberek, szórakoztatóbb volt a munka, a szomszédok még köszöntek egymásnak és ismertük egymást... Ismeritek ezeket a mondatokat. Lehet, hogy igazak (azt gondolom egyébként, hogy igazak), de az apostol nem emberekre tekint. Nem hátra tekint, nem válik kővé vagy sóvá, mint Lót felesége, aki nem tudta megállni, hogy hátra ne nézzen, hanem azt mondja, hogy „ha földi sátrunk elbomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk”. Ez az ő reménye, amelyet mi mindannyian megkaptunk: hogy az élet sokkal több, mint a sóhajtozás világa, sokkal több, mint amit elnyerhetnek a mindennapok. Sokkal több, mert Isten zálogot adott a mi szívünkbe, és ez a zálog Önmaga az Ő Szentlelke által. Ezért az apostolnak az a reménye, hogy van örökkévaló hajlék.

Kié ez a hajlék? Az élő Istené. Nem a fantáziánké, hanem az élő Istené. Az apostol ezért, amikor előre tekint, akkor Isten ígéreteiben bízik.

És hozzáteszi, hitben járunk, nem látásban. Hitben. Fontos dolog ez, főleg az ő szájából. Gondoljátok végig, akik ismeritek a Szentírást, hogy Pál apostol hogyan jutott hitre! Éppen nem látott. Éppen megvakult. Éppen csak azt hallotta, amit te is hallasz most: az élő Isten ígését. Ő közvetlenül Krisztustól. Én csak egy bojtára lehetek Krisztusnak, de az Isten ígését ma is hallhatod. A hit nem másból fakad, mint Isten szavából, Krisztus szavából, az evangéliumból.

Megvakultak szemei, csak azt hallotta, hogy Krisztus szólítja őt. A régi történet szerint egy fiatal odamegy a mesterhez, a rabbihoz, és megkérdezi tőle: „Rabbi, régen miért voltak olyan emberek, akik szemtől szembe látták az Istent, és miért nem léteznek ma ilyen emberek?” A rabbi így válaszolt: „Mert senki sem akar olyan mélyre hajolni.” Igaza van! Nem vagyunk olyan mélyre hajolók, térdre esők, imádkozók, mint akár Énók, Ábrahám vagy Mózes. Isten nem lett kisebb, csak mi lettünk egyre nagyobbak, hatalmasabbak. Mi lettünk olyanok, akik nem tudják már kézzelfoghatóan elfogadni az Istent. Ahhoz, hogy meglásd, hogy meglássuk, le kell hajolni! Mélyebbre kell hajolni! Buzgóbban kell imádkozni, ígét olvasni, hogy szemtől szembe találjuk magunkat és találkozzunk az élő Istennel.

Egy filozófus egyszer vendég volt egy kolostorban. Késő estig beszélgetett egy szerzetessel, és besötétedett. A kolostorban nem volt világítás, és vissza akart jutni a cellájába. Belépett arra a folyosóra, ahol a cellák ajtajai voltak, de úgy tűnt, minden ajtó egyforma. Ezek az ajtók ráadásul rendszerint zárva is voltak. A sötétben képtelen volt megtalálni, hogy hol van az ő fekvőhelye. Képtelen volt belépni abba a cellába, amelyet elhagyott. Az éjszakában senkit sem akart felzavarni, hogy segítsen, ezért úgy döntött, hogy fel-alá jár a kolostor folyosóján. Ez hirtelen barátságatlanná vált. Egész éjszaka csak ment, jött és ment, és gondolataiba merült. Végül, amikor megpirkadt, amikor az első napfény beszűrődött a kolostorba, könnyedén meg-

találta cellája ajtaját, amely mellett annyiszor ment el anélkül, hogy felismerte volna.

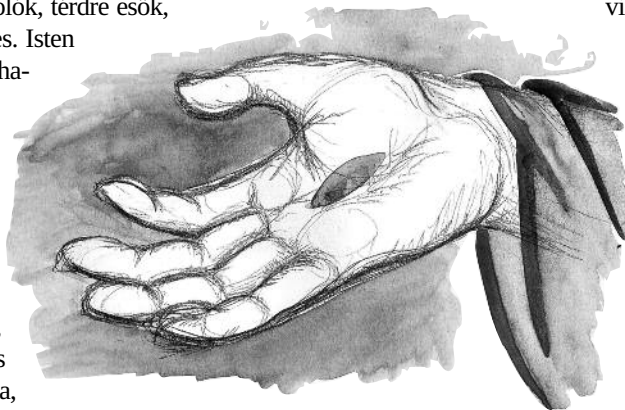
Ó, de sokszor megesik, hogy akik keresik az igazságot, sokat virasztanak, sokat remélnek, nagyon közel mennek hozzá anélkül, hogy megtalálnák. Egészen addig, amíg nem jön a pirkadat, nem jön húsvétnek hajnala. Keresd az Istent! Keresd a megfelelő ajtót! Keresd az ajtót, mert ennek az ajtónak neve van: Jézus Krisztus! Azt mondja: „Én vagyok az ajtó”. És aki ezen az ajtón belép, az Istenre talál! És aki belép, ott eltűnik a sötétség, ott találkozik az élő Istennel, és otthonra lel a szíve.

S mit tehetnek azok – az apostol erről is beszél –, akik találkoztak már Jézus Krisztussal, akik már beléptek ezen az ajtón? Azt mondja az apostol: nem lehet következmények nélküli az életed. Nem lehet következmények nélküli az igeolvasás, nem lehet következmények nélküli az istentisztelet, nem lehet következmények nélküli az Istennel való élet. Azt mondja, arra bátorít: „Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk neki.”

Igen. Keresztyénnek lenni azt jelenti, hogy kedvesek vagyunk az élő Istennel. Keresztyénnek lenni Korinthosban és Pomázon is azt jelenti, hogy Krisztus szerint éljük az életünket, hogy tiszta, egyenes, megbízható a mi életünk. Egészen egyszerűen arra törekszünk, hogy megvalósítsuk Isten szeretetét ebben a világban. Mert a hit cselekedetek nélkül halott önmagában. Tudjátok, a szeretet az egyetlen olyan dolog, amelyet ha megosztanak, akkor növekszik. Minden más csökken. Jézus ezt így mondja: „valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg.”

Ó, de jó, hogy ezt mi mindannyian megtehetjük itt e sátorházban, hitben és a szeretetet gyakorolva! Ó, de jó, hogy Istennél maradhatunk! Hiszem, hogy ez segít bennünket és ez lesz a mi bizonyosságunk, hogy bármi is történjék velünk, Isten találkozni fog velünk itt s majd odaát az Ő mennyei hajlékában. Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott 2022. szeptember 19-én a pomázi református templomban)

Szeptember 17-én és 24-én közös gyülekezeti munkára került sor a csobánkai imaháznál

Ungár Aladár

Krisztus ítélőszéke

„Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék a szerint, amiket e testben cselekedett, vagy jó, vagy rosszat.” (2Kor 5,10)

A hívő ember élete számára nagyon fontos kijelentést olvasunk itt. Két dologban különbséget kell tennünk. Aki Jézus Krisztusban hisz, az nem jut az ítéletre – olvassuk az Úr Jézus szavait Jn 5,24 szerint. Milyen ítéletről van itt szó? Eredetileg kárhoztató ítéletről. Szó szerint azt mondotta a Megváltó: nem megy a kárhoztató ítéletre, vagyis az elmarasztaló ítéletre; „nem jut kárhozatra, hanem átment a halálból az életre” – olvassuk tovább. Fontos ezt szem előtt tartani.

A Krisztus ítélőszéke egészen más valami. Ahogy az olvasott szavakból megérthettük, itt nem örök élet vagy örök kárhozat felől történik döntés. A Krisztus ítélőszéke előtt nekünk mindnyájunknak meg kell jelenni. És ez a szó: „nekünk” – nagyon fontos szó. Ez a szó bezár és kizár. Bezárja, magába foglalja mindazokat, akik a Krisztuséi. De kizár mindenki mást. „Nekünk” – ez a szó egy pontosan körülhatárolt társaságot jelent: a megváltottak seregét. Aki nem a Krisztusé, az nem tartozik ide. Az a nagy fehér királyi szék előtt fog megjelenni, ott dől el majd örök sorsa. Aki elfecsérelte a megtérésre adott alkalmat, aki elutasította a kegyelmet, aki Krisztust megvetette, vagy semmibe vette, nem kerülheti el a kárhoztató ítéletet. Annak számára azon a napon Jézus Krisztus nem Megváltó, hanem bíró lesz. Nekünk meg kell jelennünk, szó szerint: nyilvánvalóvá kell lennünk a Krisztus ítélőszéke előtt. Vagyis az egész életünk a maga igazi valóságában lesz látható mindenki szeme előtt.

Nagyon sokszor Isten gyermekei között az a különös felfogás uralkodik, hogy mivel Krisztus meghalt érttem, mivel a bűneimet megbocsátotta, Isten gyermeke lettem, már nincs felelősségre vonás. Ez vaskos tévedés! Az Isten gyermekeinek élete is felelősségteljes élet. Halottuk: jutalmat veszünk azért, amit cselekedtünk a testben, jót vagy rosszat. Nem mindegy, hogy valaki hogyan élte le az életét. Felelőtlenül,

vagy szent felelősségteljesen. Nem mindegy, hogy valaki tétlen marad, csak magával van elfoglalva, mindig saját maga körül forog, vagy odaszentelte az életét mások szolgálatára, hűségesen követte az Urat, megtagadta önmagát, fölvetta a keresztet. Egészen másképpen fej-

lődik valakinek az élete, hogyha önfeláldozó, önmegtagadóan szolgál Istennek és embertársainak, és egészen más képet mutat a csak önmagával elfoglalt élet. Hadd mondjam meg mindjárt nyíltan, az ilyen élet szármalmas, nyomorúságos képet mutat. Az ilyen élet nem dicsőíti az Istent és nem teszi vonzóvá, kívánatosá Krisztus követését. A Krisztus ítélőszéke előtt a dolgok a maguk valóságában jelennek majd meg. Ebben a testben sokszor hajlunk arra, hogy a magunk cselekedeteit kedvezően ítéljük meg. Ebben a testben sokszor sok mindent azért teszünk, hogy az emberek lássák, vagy csak azért tesszük, mert az emberek látják. Krisztus ítélőszéke előtt az örökkévalóság csalhatatlan fényében jelenik meg minden.

Egy vasárnapi iskolai tanító azt magyarázta a gyermekeknek, hogy vajon mit szólnának ahhoz, hogyha a város legnagyobb termében

mozielőadást hirdetenének, s ott látható lenne minden gyereknek az egész élete. Az is, amit a szülők előtt eltitkoltak, minden, amit a tanítónak, amit senkinek sem szabad tudni – az minden-minden látható lenne ott.

Először döbbszent csend támadt. Azután jelentkezett a kis Marika: „Az én filmemet nem volna szabad játszani, abban annyi minden van, amit mások nem láthatnak.” A kis Öcsi kijelentette, hogy ő egyszerűen elszaladna, ő azt nem tudná végignézni. A kis energikus Erzsi felpattant: „Az én filmemből először sok mindent ki kellene vágni.” – Abban mind meg egyeztek, hogy valamit csinálni kellene. De a tanító magyarázta, hogy kivágni sem lehet semmit, eltüntetni sem lehet semmit, elszaladni sem lehet, de egyet tehetünk: odajöhetünk bűneinkkel Jézushoz, és az Ő vére megtisztít minden bűntől.

Ezt tehetjük meg mi is! Csak az lesz nyilvánvalóvá a Krisztus ítélőszéke előtt, amit nem vallottunk meg, amit nem rendeztünk el. Minden nyilvánvalóvá lesz, amit nem hoztunk Jézus vérenek megtisztító ereje alá. De amit Isten megbocsát, azt a feledés tengerébe vetette, arról többé meg nem emlékezik. Minden azonban, ami nem rendeződött el, amit nem vallottunk meg, előjön, nyilvánvalóvá lesz a Krisztus ítélőszéke előtt.

Milyen komoly figyelmeztetés ez az ige: „meg kell jelennünk”! Nyilvánvalóvá kell lennünk! Jutalmát vesszük. Ó, bárcsak önvizsgálatra, bűnbánatra, bűnvallásra, elrendezésre vezetne ez az ige bennünket! Érdemes!

Engedjétek meg, hogy azokhoz forduljak, akik őszintén keresik az üdvösséget, de nem tudják, milyen lépéseket kell tenniük elérése érdekében.

Minden utazás során meg kell tenni az első lépést. El kell indulnia egy folyamatnak a mozdulatlan állapotból az előre való haladás felé. Izrael vándorlása Egyiptomból Kánaán földjére hosszú és fárasztó út volt. Eltelt negyven év, mielőtt átmentek volna a Jordánon. Mégis voltak közülük elsők, amikor elhagyták Ramszeszt és Sökkót. Mikor teszi meg az ember az első lépést, ha el akarja hagyni a bűneit, és háta mögé akarja vetni a világot? Azon a napon teszi ezt, mikor először imádkozik szívből.

Minden épület építésénél helyére kell tenni az első követ, és el kell végezni az első kapavágást. A bárka százhusz évig épült. De volt egy nap, mikor Nőé az elsőt ütötte fejszéjével az első rönkre, amit azért vá-

gott ki, hogy hozzákezdjen építéséhez. Salamon temploma dicsőséges épület volt. De volt egy nap, mikor a Mória lábánál a helyére tétetett az első kődarab. Mikor mutatkozik meg valóban a Lélek épülete az emberi szívben? Ez akkor kezdődik, amikor az ember először önti ki imában szívét az Istennek.

Ha e sorok valamely olvasója gyógyodik az üdvösségre, és tudni szeretné, mit kell tennie, azt javaslom neki, hogy még ma jöjjön az Úr Jézus Krisztushoz, az igazi menekőhelyhez, és kérje Őt imádságban arra, hogy mentse meg lelkét.

Mondjátok el Neki azt, amit hallottatok, hogy Ő elfogadja a bűnösöket, azt

mondva: „Aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem” (Jn. 6:37)! Mondjátok meg Neki, hogy szegény bűnösök vagytok, és hogy hittel jöttök Hozzá, az Ő hívása miatt! Mondjátok meg Neki, hogy teljesen és egészen az Ő kezébe adjátok életeteket, hogy romlottok, tanácstalannak, reménytelennek érzitek magatokat, és hogyha Ő nem vált meg benneteket, abszolút nincs reménysetek az üdvösségre! Kérjétek Őt arra, hogy szabadítson meg benneteket a bűn terhe, ereje és következménye alól! Kérjétek Őt arra, hogy bocsásson meg nektek, és az Ő drága vérével mossa le bűneiteket! Kérjétek Őt arra, hogy ajándékozzon meg benneteket új szívvel, és hogy a Szent Lélek vegyen lakozást lelketekben! Kérjétek arra Őt, hogy adjon nektek kegyelmet, hitet, erőt és akaratot arra, hogy az Ő tanítványai és szolgálói tudjatok lenni mindörökké! Igen, még ma jöjjetek, és mondjátok el mindezt az Úr Jézus

Krisztusnak, ha tényleg komolyan arra vágytok, hogy üdvösséget szerzzetek lelketeknek!

Saját szavaitokkal beszélgetsetek el Vele. Ha az orvos meglátogat benneteket, mikor betegek vagytok, el tudjátok mondani, hol éreztek fájdalmat. Ha lelketek valóban érzi fájdalmát, akkor minden kétséget kizáróan meg fogjátok találni, mit kell mondanotok Jézusnak.

Ne kételkedjétek abban, hogy Ő kész megmenteni benneteket, még akkor is, ha ti nagy bűnösök vagytok! Krisztus szolgálata a bűnösök megmentésében áll. Ő maga mondja: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam; hanem a bűnösöket a megtérésre” (Lk. 5:32).

Ne késlekedjétek, még akkor sem, ha méltatlanoknak érzitek magatokat! Ne várjatok senkire és semmire! A késlekedésre a Sátán ösztönöz benneteket. Úgy menjétek Krisztushoz, ahogy vagytok! Minél rosszabbak vagytok, annál inkább vágyakoznotok kell Utána! Sosem

igazítottok meg, ha oldalt fogtok állni.

Ne féljétek, ha imádságotok akadozik, ha szavaitok gyengék, ha szókincsetek szegényes! Jézus képes megérteni mon-

„Az első lépés afelé, hogy eljuss valahova, az, hogy eldöntsd, nem fogsz ott maradni, ahol vagy.”

Chauncey Depew

danivalókat. Ahogyan az anya is megérti gyermeke első gügyögését, úgy az áldott Megváltó is megérti a bűnösöket. Ő olvas a sóhajtozásban, és megérti a hangszín értelmét.

Ne csüggedjétek el, ha nem azonnal kaptok választ! Mikor beszéltek, akkor Jézus figyelmesen hallgat. Ha Ő késlelteti a választ, akkor annak valamilyen értelmes oka van, és csak azért történik, hogy meggyőződhessen szívetek őszinteségéről. Folytassátok az imádkozást, és feltétlenül választ kaptok rá! Ha várni is kell rá, várjatok rá, mert végül biztosan megérkezik!

Ha üdvösséget akartok nyerni, emlékezzetek a tanácsra, amit adtam nektek! Becsületesen kövessétek azt, tiszta szívből, és üdvösséget nyertek! (Részlet J. C. Ryle: *Gyakorlati keresztyénység* című könyvéből)

Uram, úgy legyen...

Uram, úgy legyen, ahogyan Te akarod; úgy akarok járni, ahogyan Te akarod, de segíts megértenem akaratodat!

Uram, akkor van itt az ideje, amikor Te akarod, és én készen vagyok, amikor Te akarod, ma és mindörökké!

Uram, elfogadom, amit Te kívánsz, és az a nyereség nekem, amit Te kívánsz, elég annyi, hogy én a tied vagyok!

Uram, azért jó így, mert Te akarod, s azért nem félek, mert Te akarod! Szívem a Te kezében nyugszik. Ámen.

Boldog Rupert Mayer SJ

id. Zimányi József

Megbocsáttattak a te bűneid

Olvasandó: Lukács 7,36-50

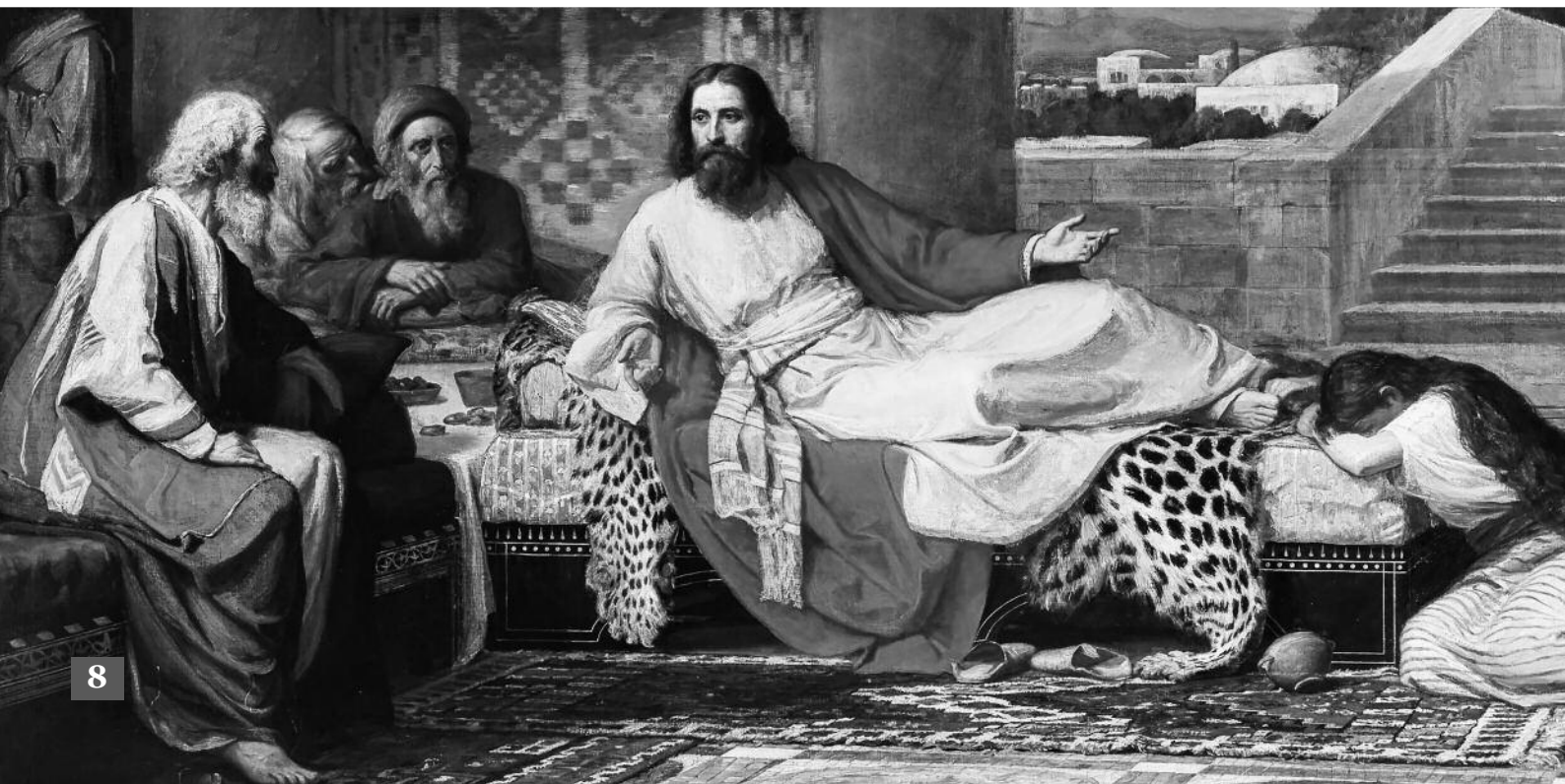
³⁶Egy farizeus arra kérte őt, hogy egyék vele. Be is ment a farizeus házába, és asztalhoz telepedett. ³⁷Egy bűnös asszony pedig, aki abban a városban élt, megtudta, hogy asztalhoz telepedett a farizeus házában, kenetet hozott egy alabástromtartóban. ³⁸Megállt mögötte a lábánál sírva, és könnyeivel kezdte öntözni a lábát, és hajával törölte meg; csókoltatta a lábát, és megkente kenettel. ³⁹Amikor pedig látta ezt az a farizeus, aki meghívta őt, ezt mondta magában: „Ha ő volna ama próféta, tudná, ki ez, és tudná, hogy ez az asszony, aki hozzáér: bűnös.” ⁴⁰Ekkor megszólalt Jézus, és ezt mondta neki: „Simon, van valami mondanivalóm neked.” Ő pedig így szólt: „Mester, mondd!” ⁴¹Erre ezt mondta Jézus: „Egy hitelezőnek volt két adósa: az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. ⁴²Mivel nem volt miből megadniuk, mind a kettőnek elengedte. Közülük vajon melyikük szereti őt jobban?” ⁴³Simon így válaszolt: „Úgy gondolom, hogy az, akinek többet engedett el.” Ő pedig ezt mondta neki: „Helyesen ítéltél” - ⁴⁴és az asszony felé fordulva beszélt tovább Simonhoz: „Látod, ezt az asszonyt? Bejöttem a házába: vizet lábamra nem adtál, ő pedig könnyeivel öntözte lábamat, és hajával törölte meg. ⁴⁵Te nem csókoltál meg, ő pedig mióta bejöttem, nem szűnt meg csókolni a lábamat. ⁴⁶Te nem kentet meg olajjal a fejemet, ő pedig kenettel kente meg a lábamat. ⁴⁷Ezért mondom neked: neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.” ⁴⁸Az asszonnak pedig ezt mondta: „Megbocsáttattak a te bűneid.” ⁴⁹Az asztalnál ülők erre kezdték kérdegetni egymás között: „Kicsoda ez, aki a bűnöket is megbocsátja?” ⁵⁰Ő pedig így szólt az asszonyhoz: „A te hited megtartott téged, menj el békességgel!”

Kedves testvérek, ezt a nagyon ismert és már többször magyarázott történetet azért hozom újra elő, mert lassan letelik az én itteni szolgálatom ideje az álmosdi gyülekezetben, és mennél jobban szorongat engem ez a félelmes tudat, annál inkább rajtam van a nagy teher, hogy mi mindent mulasztottam el, mi mindent hibáztam el, sok mindenben rossz példát adtam. Sokféle mulasztásom, vétkem terhe is arra sarkall, hogy olyan kérdéssel foglalkozzam a gyülekezettel együtt (hiszen a prédikáció elsősorban mindig a lelkésznek szól, és csak aztán a gyülekezet többi tagjának), amely nagyon sürgető, a legfontosabb, a legdöntőbb. Most azért ennek a történetnek az alapján elmondom azt, ami szívemen van úgy, hogy én is akarok

belőle tanulni, s amit tudok, meg akarom erősíteni magamban, és szeretném, ha mindenki megértené szívével-lelkével, amit elmondok.

Itt van egy ember, aki meghívta az Úr Jézust a házához. Simon farizeus egy előkelő zsidó, a vallás minden dolgában tökéletesen megtanított, amit csak lehetett tudni, mindent tud. Nem tudom, az asztalnál pontosan milyen messze voltak egymástól, két-három méternél több nemigen lehetett, de ez az ember végtelenül messze volt Krisztustól. Látszólag nagyon közel hozzá, de végtelenül messze tőle. Ez az első, ami el kell hogy minket gondolkoltasson.

Ma az ablaknál álltam a konyhában, és láttam, ahogy minden irányból jönnek a testvérek a templomba. Olyan jól esett ezt látni!

Volt, aki egymagában jött – nagyon értékes egy ember is –, néhányan pedig együtt jöttek. Mi vagyunk azok, akik tulajdonképpen az álmosdi református gyülekezet vagyunk. Ha mi nem jöttünk volna ma el, nem lehetne istentiszteletet tartani. Mi vagyunk azok, akikre azt kell hogy mondja mindenki: ezek vannak Istenhez a legközelebb. De jó lenne úgy komolyan, őszintén, magunkat megalázva megvizsgálni ezt a kérdést, hogy hogy van ez? Valóban olyan közel vagyok én? Vagy olyan messze vagyok, mint Simon farizeus volt?

Hiszen nem olyan sokan hívták meg magukhoz az Úr Jézust. Tizenhárom embert vendégül látni – nem sokan tették ezt meg abban az időben sem. De Simon farizeus megtette. Vállalta ennek terhét, gondját, anyagi áldozatát. Tizenhárom embert, és persze még másokat is. Éppen azt akarta megmutatni a barátainak, előkelő vendégeinek, hogy nézzétek, én még ezt is elbírom. Sokan voltak ott vendégek, és Simon vállalta ennek terhét.

Úgy látszik, ez az ember közel van Krisztushoz: hát meghívta az asztalához! Egy kedves estét akart neki adni. A mester és tanítványai állandóan úton voltak, nélkülözték a meleg ételt és a pihenést, most megpihenhetnek. Nagyszerűen elkészített, jól felszolgált ételekben lesz részük. Simon farizeus úgy látszik, nagyon közel van, pedig nagyon messze van Krisztustól. Én nem tudom lemérni, és biztosan nagyokat tévednék, ha most elkezdénem magamban osztályozni, ki milyen közel vagy messze van közületek Krisztustól, de mindenkinek magának tudnia kell. Nekem az a fontos, hogy én tudjam, milyen messze, vagy milyen közel vagyok. Ez a legelső. És hogy igyekezzek mindenkit rábírní arra, hogy közelebb, közelebb Krisztushoz. Most ennek a közeledésnek a módját is szeretném elmondani.

Ott kezdődik a jó, mikor a bűneim kibírhatatlan teherre válnak rajtam.

Nagyon hasznos órák voltak ma a gyerekekkel. Erről a történetről beszélgettünk, és a bűnről. Milyen érdekes: a gyerekek szeméből ki lehet olvasni, mikor az ember olyan pontot érint meg, ami nagyon eltalálja őket. Elmondták, hogy vannak olyan bűneik, amiket mindenki tud, de vannak titkos bűneik is. Én nem faggattam őket efelől, csak annyit mondtam nekik, hogy Isten azt is tudja, ami titkos. Lehajtották a fejüket, nem akartak a szemembe nézni. Tudták ők, hogy Isten tudja. De annyit jó volt látni, hogy abban a gyerekben is ott van már az a tudat, hogy vannak rendezetlen dolgaim Istennel.

Ott kezdődik el az Isten eredményes munkája valakivel, amikor egyszer csak azt érzi, amit ez az asszony. Ezért is van leírva, hogy legyen előtűnk példa, amiből tanulhatunk. Mikor kibírhatatlanná válik minden, ami mögöttem van. Amíg az ember jó, amíg úgy néz a tükörbe, hogy rendben van, nem vagy te leghátul, nem vagy te rosszabb másnál, addig az ember nagyon messze van. Mint Simon farizeus, aki végtelenül messze volt. Nem is tudott neki az Úr ezen az estén semmit sem adni, csak panaszt, csak ítéletet. Megmondta neki, hogy bejöttem, meg nem csókoltál, a szolgálónak nem parancsoltál, hogy hozzák a vizet, pedig minden vendég megkapta, csak én nem, meg az enyéim. Minden vendéget megkentetek olajjal, csak engem nem. Háromszoros ítéletet mondott Simonra: szeretetlenséged, tisztelenséged, büszkeséged jelei itt vannak. Ez az ember ezt nem tudta.

De ez az asszony, aki hívatlanul, engedély nélkül betört, berontott oda, ő nagyon közel volt. Olyan szorosán, mint ahogy átölelte Jézus lábait. Mindent vállalt, akármibe is került volna, hiszen ki volt téve annak, hogy megverik, megkorbácsolják, kikergetik. Egy ilyen nő nem mehetett be rendes ember házába, mert a zsidó felfogás szerint a bemenetelével beszennyezte volna. De nem törődött vele, mi lesz, ha kidobják, mint egy kutyát, csak egyszer odaesni a Mester elé, és sírni, sírni, sírni. Nem kell mondani semmit. Mindenki tudta a bűneit, Jézus még jobban, és ő is nagyon jól tudta. Csak sírni. Nem sorolt fel semmit. Nem kell. Amikor odaesett az Úr Jézus lábához, az ő rettenetes terhe alatt roskadt le.

Én mindenkinek kívánom közületek, hogy roskadjon így le, és mondja el, hogy nem bírom tovább! Uram, nem bírom tovább! Az egy csoda, mikor az emberben egyszer elkezd égni, sajogni minden, amit tett, mondott, gondolt, mulasztott, Isten törvényét megsértve, kegyetlenül, szeretetlenül, irgalmatlanul, büszkén, dicsekedve, alattomosan. Ó, mennyiféle útja-módja van a bűnnek! De egyszer csak olyanná válnak, mint a hegyek: lenyomják az embert: Nem bírom tovább! Míg ez nem következik be, minden istentisztelet hiábavaló. A távolság végtelenül nagy. Kérek benneteket, nézzétek meg a Máté evangéliuma 7. fejezetében azokat a félelmes mondatokat, amikor Jézus arról beszél, hogy majd az ítélet napján sokan fogják mondani, hogy hát előtte ettünk és ittunk – mint Simon farizeus, egy asztalnál –, hát az utcádon tanítottunk, Ő azt mondja majd: Én soha nem ismertelek. Mert semmi sem köti össze Istennel az embert, csak a bűnbánata, a megnyert bűnbocsánat, utána a hálás élet.

De bölcsen formálták meg reformátor őseink ezt a hatalmas három tételt! Menthetetlenül elvesztem. Az Isten végtelenül irgalmas és megbocsát. Egész életemben törlesztem a jószágát. Köszönöm neki. Menthetetlen

ember vagyok, de Krisztus elvette büntetésem, meg vagyok mentve, egész életemet hálából neki adom. Ennyi a református hitvallás. És minden prédikációnak ez a tartalma. Akármilyen oldalról világítjuk meg, ez a lényege. Semmi jó sincs bennem. Kálvin és társai úgy fogalmazták meg, hogy hajlandó vagyok születésemtől kezdve Istent és felebarátaimat gyűlölni. Nagyon kemény fogalmazás. Mikor én ezt először olvastam, nagyon idegen volt nekem. Azt mondtam, hogy túlzás. Nem. Most már tudom, hogy nem túlzás. Erre hajlik a szívem. Istent és felebarátaimat gyűlölöm. De milyen jó a második tétel! Végtelen szeretetéből, érthetetlen irgalmából elvette helyettem a büntetést. Ő szállott alá a poklokra. Én pedig az én megváltott életemet hálából neki ajánlom. Ennyi a református hitvallás. És ennyi minden keresztény hitvallás. Ennél többet senki se mondhat.

De most itt a kérdés, hogy fájnak-e nekem ezek a bűnök? Van-e bizalmam Krisztusban? Mikor ezt a történetet elmagyaráztam a gyerekeknek, azt kérdeztem tőlük: Miért mondhatta az Úr Jézus azt, hogy „Megbocsáttattak a te bűneid”? Egy értelmes kis cigánylány bátran megszólalt, és azt mondta: Azért mondhatta az Úr Jézus, mert csak Ő bocsáthat meg. Ez jó, de miért csak Ő? Erre már nem felelt senki. Akkor megmondtam nekik: Azért, mert Ő mindnyájunk bűnei büntetését felvette. A gyerekek csodálkozva mondták, hogy igen. Most már tudják. Tudták ők ezt, csak nem tudták összefogni a két gondolatot.

Azért mondhatta Jézus, hogy „Megbocsáttattak a te bűneid”, mert ennek az asszonynak a bűneiért is Ő fizetett meg. Ebben az asszonyban megvolt a bizalom. Ő nem értette még, hogy hogy van, csak egyet tudott: Nekem Jézushoz kell jönni. Valahol láthatta, hallhatta az Úr Jézust, szemtől szemben lehetett vele. És amikor belenézett Jézus szemébe, egyszerre eléje tárult a maga életének rettenetes sötétsége, bűneinek súlyossága, és azt mondta magában: Nem bírom tovább! Mennyi kísértő gondolattal kellett megküzdenie: Agyonütnek,

ha oda mégy! A szolgálak be sem engednek! Nem tűri az a farizeus, hogy beszennyezd a küszöböt, meg a házát! Hát mindenki tudja, ki vagy! Te tele vagy szennyel! Ahova lépsz, ott minden sáros és fekete! Te nem mehetsz be egy rendes ember házába! A te otthonod egy bűnbarlang, és hordod a szennyet! Mennyiféle ilyen hang jöhetett és törhetett rá, de mindezek ellenére azt mondta a saját szívének: Nem bánom, akármilyen lesz! Csak egyszer odaroskadjak Jézus elé! Volt bizalma az Úr Jézusban. Lehet, hogy Simon farizeus kikerget, de Krisztus nem. Mindenki megmondja a magáét, de Krisztus nem. Egy valaki van, aki engem is szeret! Ez a csoda, mikor az ember eljut ide: Van egy valaki, aki engem is szeret!

Én nem tudom, hogy ti, testvérek, hogy vélekedtek magatokról: szeretnivalók vagytok-e? Ma kérdeztem a gyerekektől: És mi a véleményetek magatokról? Nem szóltak semmit. De jó ezt a kérdést ott hagyni! Vizsgáljátok meg magatokat az Úr Jézus szelíd, szomorú tekintete előtt! Meglehetek elégedve? Milyen jó, hogy ez az asszony úgy látta, úgy tudta, hogy nekem Krisztushoz kell jönnöm! Mindenáron! Testvérek, úgy vannak a kívül levők, akik még ezt nem élték át, nem értik, hogy vagy elítélnek – ez a leggyakoribb – a bűneinkért, gonoszul, kegyetlenül, vagy egyetértenek velünk, mert azt mondják: Hát ez éppen olyan, mint én! Botlik ő is!

Most hadd folytassam egy biztató kéréssel. Amint bárkinek közületek a szívében egyszer csak megmozdul valami, hogy nem jól van így, ahogy van, én sokat vétkeztem, és az én vallásosságom nem ment meg engem, míg Krisztustól nem kapok feloldozást, abban a pillanatban engedni kell ennek az unszolásnak. Ott, ahol engem ez a belső indítás elér, rögtön azt kell mondanom: Hallom, Uram! Jövök, Uram Jézus! Nem védekezek, Uram! Mít gondoltok, ez az asszony nem mondhatta volna el gyönyörűen, ékesen és meggyőzően, hogy igaz, hogy ilyen vagyok, amilyen, de nem az a nagyobb bűnös, aki engem először tett tönkre? Aki becsapott, megcsalt, a bűn útjára vitt, és sorban a többiek? Akik pénzzel fizettek ki engem, és a sárba tapostak? Elmondhatta volna, és igaza lett volna. De nem mondhatta el, mert csak a maga bűnei terhét tudta, senki másét. Amíg az ember a más bűnéről beszél, soha nem jön rendbe. Mít érek én avval, ha elmondom, hogy nagyapámnak mi a baja! Az orvost nem az érdeklí, hanem hogy nekem mi a bajom. És amikor elmondja úgy, a könnyeivel vallva, zokogva...

Ha mi hallanánk azt a sírást! Az angyalok hogy örültek a mennyben, és hogy megrázta az Úr Jézus szívét! Ez az asszony megtalálta az utat az életben. Jött a mocsárból, a szennyből, de tisztán fog hazaérkezni. Simon farizeus pedig a maga büszke életével örökre a sötétben marad. Milyenek az Isten csodálatos útjai!

Most szeretnék arra a kérdésre is felelni, ami sok ember szívében ott van, hogy miért engedte meg az Isten, hogy annak

a valamikor elbukott Ádámnak és Évának minden utóda ilyen nyomorult helyzetbe jusson. Miért van benne az alapvető bibliai tanításban, hogy vétekben fogantattam és bűnben melengetett engem az anyám? Miért kellett nekem vétekben fogantatni? Hát tehetek én arról, hogy bűnös szülők bűnös gyermeke vagyok? Tehetek én arról, hogy minden őszám minden bűnös öröksége az enyém és a vállamon van? Igen, ez egy nehéz kérdés, bennem is sokszor felmerült, és felmerül mindenkiben, aki lelki dolgokkal foglalkozik. Megpróbálok rá felelni.

Pál apostol egy különös fölkiáltással válaszol erre a kérdésre, ahol Isten érthetetlen mélységes bölcsességéről beszél, és azt mondja, hogy mindeneket engedtelenség alá rekesztett, hogy mindeneken könyörüljön. Akármennyit tépelődök ezen, én nem tudom megváltoztatni azt, hogy vétekben fogantattam és bűnben születtem. Nem is ezen múlik az én örök életem. Egyikőnké sem. Nem tehetek arról, hogy így jöttem a világra. Nem tehetek sem én, sem a szüleim. Ők is így születtek. Azért senki nem kárhozik el, mert vétekben fogantattam és bűnben születtem. Hanem azért, mert ebben a megalázott, tehetetlen állapotban Isten így szólt hozzám: Így születél, ennyi bűnnel jöttél, és még növelted. Ugye vannak bűnök, amiket nem Ádám és Éva követett el, hanem én. Én is tudom. Az én életemben Ádám és Éva nem vétkezett, meg apám sem. Nagyon sokszor én vétkeztem, tudva és szándékosan. Még örültem is sokszor a bűnnek. Ezeket én nem írhatom Ádám és Éva számlájára. De Isten tesz egy ajánlatot. Én elküldtem egy tökéletes valakit, aki soha nem vétkezett, és minden te örökölt meg magad szerezte bűnért eleget tett. Te fel vagy oldozva. Mielőtt születted volna, már fel vagy oldozva. Elfogadod te ezt a kegyelmet? Erre a büszke ember azt mondja, hogy nekem kegyelem nem kell! Én magam akarom megszerezni! Így kárhozik el. A másik pedig jön sírva, zokogva, kétségbeesetten, Jézus elé esik, és átkarolja a lábait: Nem engedlek el, míg fel nem oldozol. Nemcsak a szelencét törte meg, hogy kiöntse az olajat, már szét volt törve a szíve. Milyen csodálatos egy este ez! Mennyi örömet szerzett ez az asszony Jézusnak! Azelőtt mennyi fájdalmat bűneivel, de most megtört szívével megvigasztalta az Urat.

De sokszor énekelte a gyülekezet is, hogy Te, Uram, a töredelmes szívet szereteted, sokféleképpen énekeljük a bűnbánatnak az áldását és jó következményét. Most nincs bűnbánati hét, még nem készülünk úrasztalához, de nagyon itt van az ideje, hogy megkeressük ezt az utat, és oda tudjunk borulni az Úr Jézus lábaihoz.

Jézus megmondta, hogy sok utolsóból lesz első, és sok elsőből utolsó. Simon farizeus a gyülekezetben első volt. Itt az asztalnál utolsó lett. Ez az asszony a faluban utolsó volt, és első lett. Mi tette ezt a nagy változást? Az őszinte töredelem, a megtalált Krisztus és az elfogadott feloldozás.

Őszinte töredelem. Ezek nem szavak, nem úrvacsorán elismételt, a pap után mondott igen, ígérjük, fogadjuk. Nem. Ez őszinte töredelem, kitör a szívből, mint a tűzhányó, szétvet mindent.

A megtalált Krisztus. Mert lehet a bűnbánatot paphoz vinni, templomhoz, istentisztelethez – nincs feloldozás. Krisztushoz!

És az elfogadott bocsánat. Az Úr Jézus mivel engedte el ezt az asszonyt? Mit mondott neki? „Megbocsáttattak a te bűneid.” Nem azt mondta, hogy majd meg fogom bocsátani. Majd egyszer eljön a bocsánat. Megbocsáttattak. A Biblia világosan tanít arról, hogy az Úr Jézus Isten gondolatában, tervében a világ megteremtése előtt már megöletett. Még meg sem alkotta az eget és földet, Ő már látta a keresztet. Már ott el volt készítve a bocsánat. Mikor az asszony odajött bűnbánattal, Isten előtt már készen volt az áldozat. „Megbocsáttattak a te bűneid.” De jó, ha valaki úgy tud elmenni, úgy tud felkelni, ha úgy tud fölfele tekinteni: Köszönöm, Istenem, hogy minden adósságom el van engedve!

Az Úr Jézus elmondott egy kis példázatot. Egyik ennyivel, a másik annyival tartozott, egyik se tudott fizetni. Hát melyik szeret jobban? Te, Simon farizeus, nem tudod, hogy mennyivel tartozol.

Nagyon kicsit tartasz számon: emberi botlásokat. De nem úgy van! Csak így gondold! A te könyvelésedben alig van adósságod! Nem is szeretsz engem! Hát ezért nem csókoltál meg! Nem is bírtad volna megtenni. Lenézel engem, senki vagyok neked. Nem mondtad a szolgálknak, hozzanak vizet! Dehogy tékoztal volna rám az olajat! A többi vendégre igen! De nézd meg ezt az asszonyt! Ez mindent idehozott! És a legdrágábat: a megtört szívét. A megtört szívét!

Boldog az, aki átéli azt, amit ez az asszony átélt: „*Megbocsáttattak a te bűneid.*” Ezt nem veheti el senki. Ezt nem másíthatja meg senki. Ezek után nem vádolhat senki. „*Megbocsáttattak a te bűneid.*” Erre az asztalnál megszólal egy gonosz irigy (a kemény és hitetlen szív mindig ezt teszi): Ki ez, hogy a bűnöket is megbocsátja? Jézus nem magyarázta meg nekik. Nagypénteken megmutatta, hogy ki ez. És aki megértette, megértette, aki nem, nem. De az asszonynak szólt, mert szüksége volt rá ebben a most született – hiszen most lett más emberré –, ebben a kis újszülött állapotában. Már érték a támadások: Ha ez lenne az a próféta, akinek mondják, akinek mondja magát, akkor tudná kicsoda ez a nő. Úgy látszik, nem tudja, ki jött be.

„*Hited megtartott téged, menj el békességgel!*” Tulajdonképpen itt kezdődik a hit. Ez az asszony bizonyára vallásos zsidó nő volt, de mostantól kezdve van hite. Hite Krisztusban. Ez a hite odavitte Krisztushoz bűnbánattal, ez a hite elfogadta a feloldozást, ez a hite hazavitte, és ezzel hazament békés szívvel. Mindenkinek kívánom, legyen része benne: megtörten Krisztushoz menni, a feloldozást megkapni, és a Krisztus békességével jámi. „*Menj el békességgel!*”

Beszélgettünk a gyerekekkel: hogy megváltozik az élet! Az iszákos már nem iszik, a haragvó, kiabáló, goromba már nem goromba, a rendetlen életű már nem rendetlen – minden megváltozik. Mert a Krisztus békessége addig van a szívben, amíg én a bűntől távol vagyok. Ez az asszony tudta, mit kapott, és soha többé nem akarta elveszíteni. Drágább volt ez a békesség mindennél, amit emberek adhatnak. Legyen a mi szívünkben is a Krisztus drága békessége! Ez a békesség kíséren minket majd át a halál kapuján, és vigyen be az örök békességbe! ■

Csodás erőktől védett, áldott csendben

Csodás erőktől védett, áldott csendben,
Várjuk türelmesen, bármit hoz a jövő.
Isten velünk van úgy este mint reggel,
És bizonyára minden új napon!

Csodás erőktől bizton körülvéve,
Órízve, vigasztalva csendesen.
A mában és az évnek minden napján,
Akarsz Te velünk élni szüntelen.

Refr.: Csodás erőktől védett, áldott csendben,
Várjuk türelmesen, bármit hoz a jövő.
Isten velünk van úgy este mint reggel,
És bizonyára minden új napon!

Bár szívünket gyötri még a régi,
S gonosz napoknak súlyos terhe nyom.
Urunk adj gyógyírt zaklatott lelkünknek,
Mit hú kegyelmed nekünk készített.

Refr.: Csodás erőktől védett, áldott csendben,

Ha súlyos a pohár, mit nyújtasz nekünk,
Színültig szenvedéssel töltve meg.
Hálásan vesszük átszegzett kezedből,
S bár keserű, de szívünk nem remeg.

Refr.: Csodás erőktől védett, áldott csendben,

Te mégis újra felderíted szívünk,
Még itt a földön megvidámítasz.
Majd élénk tárul minden, ami elmúlt,
S tulajdonoddá válik életünk.

Refr.: Csodás erőktől védett, áldott csendben,

Ó, hadd lobogjon meleg, csendes fénnel,
A láng, mit éjszakánkba Te hoztál.
Vezessen egybe újra hú kegyelmed,
S a sötétséget fény ragyogja át.

Refr.: Csodás erőktől védett, áldott csendben,

Ha mély csöndbe vész minden körülöttünk,
Hadd hallhassuk világod hangjait.
Mely gyermekeid dicséretét zengve,
Vesz körül minket láthatatlanul.

Refr.: Csodás erőktől védett, áldott csendben,

„Szabadító nélkül nem értelmezhetjük a szabadságot. Ha viszont Jézus bennünket megszabadított, mondjuk el mindenkinek! Ezt most korlátok nélkül megtehetjük – biztatott Nyilas Zoltán, az Északpesti Református Egyházmegye esperese a harmadik családi napjukon Veresegyházon.

A templomkertbe menet érdekes ézsaiási ige fogadja a belépőt:

„Tárujlon fel a föld, és teremjen szabadságot, sarjadjon igazság is vele!” P. Tóth Zoltán egyházmegyei főgondnoktól megtudjuk, hogy a családi nap témája március környékén fogalmazódott meg. A tomboló járványban és a háborúban, a választási kampányok gyűlöletének légkörében úgy érezték, szabadulni szeretnének. „A háború most is zajlik, a járvány teljesen nem ért véget, de nekünk az isteni értelemben vett szabadságról kell beszélnünk a gyülekezeteknek. A Covid miatt most csúsztatva, de két évente megszervezi az egyházmegye a csendesnapot. Ez a harmadik alkalom. A gyülekezetek elkülönülve élnek egymástól, ritkán járnak össze, és tartanak közös programokat. Fontos átadnunk egymásnak tapasztalatainkat, itt hittestvéri közösségekben lehetnek egymással. Délutánra a főgondnokoknak szerveztünk találkozót” – teszi hozzá P. Tóth Zoltán főgondnok.

A színpadon a veresegyházi gyülekezet ifjúsági zenekara. A dicsőítő koncertet hallgatja Kacsó Nándor ifivezető a fiatalok között, amikor odalépünk hozzájuk. Feleségével az erdőkertesi gyülekezet hat ifisét kísérték el. „Tanév elején könnyebben mozdulnak ki a fiatalok. Még nincs nagy hajtás, nem indult el a mókuserék. Jól érezzük magunkat, sok ismerősünk van itt. Vágyunk a lelki közösségre” – mondja Kacsó Nándor, aki azt is elárulja, úgy látja, a fiataloknak nyáron könnyebb megélni a hitüket, mint a tanévben. A gyülekezeti táborokban hallott bizonyágtételek, a közösen megélt élmények a tanévhez lelki munícióval látják el a fiatalabb generációt. Ma is töltekeznek.

Az Északpesti Református Egyházmegye ötvennégy gyülekezetéből jelentkeztek az alkalomra. Nyilas Zoltán esperes szerint a nagyobb gyülekezetek, amelyek maguk is tudnak hasonló családi napot szervezni, távol maradtak, azonban a végeken lévő kis egyházközségeknek annál fontosabb a közösség megélése.

A szabadság nyomában

Többféle rétegalkalmuk van, például a gondnokok, pénztárosok, számvevők találkozója, de a családi nap előtt nem volt olyan helyszín, ahol a különböző generációkat egyszerre szólították volna meg. Itt a kisgyermekes családok, az egyetemisták és a szülei is találnak nekik való programot és igei biztatást. A szabadítás üzenetét szeretnék továbbadni. „Ez az égi harmat Istentől érkezik. Szabadító nélkül nem értelmezhetjük a szabadságot. Ha Jézus bennünket megszabadított, mondjuk el mindenkinek! Ezt most korlátok nélkül megtehetjük” – szólított fel Nyilas Zoltán.

Kovács-Süveg Szilvia családjával Fukk Lóránt lelkipásztor invitálására jött el. Komárom–Esztergom megyéből költöztek Veresegyházra. Nehéz elszakadniuk a régi egyházközségükből. „A lelkész úr úgy vélte, ez a nap remek alkalom a gyülekezet megismerésére. Belsőzippantunk a közösség lelkületébe. Örülünk, hogy eljöttünk! Szimpatikusak az emberek, kellemesek a benyomásaink” – osztja meg Szilvia, azt is hozzátéve, hogy öt évvel ezelőtt költöztek a városba, azonban nem sikerült teljes mértékben beilleszkedniük. A járvány sok mindent vett el tőlük is. Hiányzik nekik a közösség, a hovatartozás megélése. „A piciktől a nagyokig mindenki jól érzi magát. A bábelőadás mindannyiunknak tetszett, az ötéves lányunk, Emma kézműveskedett is.”

A kisgyermekes Palcsóné Écsi Gyöngyi felvidéki bábművész, lelkipásztor előadását láthatták a délelőtti órákban. Játsszóház, kézműves foglalkozások várták a gyerekeket, rodeóbikára is felülhettek a merészebbek.

A veresegyházi gyülekezet 2019-ben már volt házigazdája a megyei rendezvénynek. Az előkészületben meghatározó részt vállalt Kovácsné Éles Edina, helyi beosztott lelkipásztor. „A gyülekezeti tagok, de a város támogatását is élvezzük, hogy csak a padokat, az asztalokat, a sátrakat említsem. A református általános iskolával a gyülekezet szorosan együtt él. Termeiben több progra-

munk is helyet kapott, például az imaséta. A fiatalokat délután játékos programmal várják a tornacsarnokban a Refisz tagjai” – tájékoztat a résztvevőkről a lelkipásztor.

Végigsétálunk Kovács Tamással, az őrszentmiklósi református gyülekezet lelkipásztorával az Éltet-Ő című kiállításon, azaz imasétán. Felesége, Kovácsné Gombos Tímea lelkipásztor ötlete alapján építették fel a családi napra. Úgy gondolja, az imaséta segít megállni, megélni a

csendet. A használati tárgyak, üzenetek, igék és feladatok által elmélyülhetünk az Istennel való kapcsolatunkban. Az elmúlt évek tapasztalata, hogy többnyire a 30-as, 40-es éveikben járókat érinti meg. „A sokat megélt idősebb korosztály talán nehezebben tudja azokat az érzelmeket vagy gondolatokat felszínre hozni, amelyeket az imaséta indítana meg. Az olvasottakon és tapasztaltakon keresztül – ha engedjük, hogy felszínre kerüljenek az érzéseink, gondolataink, megvallani valóink – a lelkünkben íródik meg az igehirdetés. Istennel találkozni fantasztikus élmény” – magyarázza Kovács Tamás.

Puskás Attiláné a pomázi gyülekezetből, Halász Erzsébet Csobánkáról a testvéri közösségért jött el. Előbbi már második alkalommal vesz részt a megyei családi napon. „Sok testvérrel, ismerőssel találkoztam, feltöltődtem, jó itt együtt lenni. Nagyszerű volt a bábelőadás, a gyermekek is bevonódtak. Sokat tanulhattak belőle, én nagymamaként is nagyon élveztem” – mondja Puskás Attiláné. Majd azzal folytatja, azért tudnak egymás hite által épülni, mert gyorsan megtalálják a közös hangot. A beszélgetésbe mindenki beleviszi a saját egyéniségét, lelkiségét. Halász Erzsébet hozzáteszi: „Megerősít, hogy itt mindenki a maga munkájában, családjában éli a hétköznapjait, de ugyanarra a jézusi alapra építi az életét. A közösségi összefogásnál nyilvánvalóvá válik, hogy mi Krisztusban testvérek vagyunk. Mindegy, hol élünk, Pomázon, Csobánkán vagy Veresegyházán, Krisztus velünk van.”

Amíg ismerkedünk, a templom mellett elkezdődik a Teremjen a föld szabadságot! című pódiumbeszélgetés. A szabadság és az igazság témáját Velkey György, a Bethesda Gyermekkorház főigazgatója, Tapolyai Emőke pszichológus és Köntös László lelkipásztor, a Dunántúli Református Egyházkerület Tudományos Gyűjteményeinek igazgatója boncolgatja Molnár Ambrus református lelkipásztor vezetésével. A közönség elcsendesedik, figyelemmel követi a beszélgetést.

„A világot járva elmondható, hogy beszűkül a szabadság” – jelenti ki Velkey György, szerinte a politikailag korrekt beszéd megfontolásra készíti az emberek szavait. „Gyermekeim mesélik a nyugati világot járva, hogy ismerkedésnél csak megszabott témákról beszélhetnek. Nem hozhatnak fel személyes, munkahellyel kapcsolatos vagy nálunk a hétköznapi beszélgetésekben megszokott témákat. Semleges kérdésekre, kutyákra, macskákra korlátozódik az ismerkedés első szakasza. Nem ez a szabadság jellemzője, bár úgy láttatja magát a nyugati kultúra, hogy ő ebben az irányadó. Itthon bárki megfogalmazhatja a

véleményét a különböző felületeken, ezért Magyarország alapvetően szabadnak minősíthető” – véli a főigazgató. Hozzáteszi, hogy az egyházi közösségekben gyakran használjuk ezt a kifejezést: Isten akaratának a szabadságában. Azaz, a szabadságunkat Isten akaratát követve éljük meg. A főigazgató az evangéliummal és az imával lép be ebbe a dimenzióba. Az önmagában rejlő gátakkal és a különböző társadalmi, közösségi elvárásokkal szemben ebben a levegőben érzi magát szabadnak.

„A szabadság nem külső tényező, belső vetülete az életünknek” – magyarázza Tapolyai Emőke pszichológus. Úgy gondolja, majdnem mindegy, mi vesz minket körül. „Olyan emberekkel végeztem kutatásokat, akiket meghurcoltak a hitükért. A környezetünk kisebb mértékben befolyásolja belső szabadságunkat, mint amennyire elképzeljük. Kihat rá, de nem határozza meg!” – magyarázza, majd hozzáteszi, itt-hon lehet keresztyén értékrendre épített önálló véleménye, de nyugati kollégái már nem vállalhatják azt ugyanolyan mélységben. „Valamennyit elmondanak, de amikor megkérdezem őket négy szemközt, gyakran mondják: Van további véleményem, de azt nem mondhatom el, ha meg akarom tartani a karrieremet, a praxisomat” – idézi fel tapasztalatait Tapolyai Emőke.

Köntös László lelkipásztor azt hangsúlyozza, Petőfi Sándor életében a szabadság és a nemzet összetartozott. „Rabok legyünk vagy szabadok? – Többes szám első személy.” Úgy véli, manapság másképp értelmezik a szabadságot, főképp a fiatal nemzedék. Nincs nemzet és nincs közösség, a fiatalok szabadságértelmezésében az egyén szerepe emelkedik ki. „Én vagyok, és a kérdés, hogyan lehetnék még szaba-

dabb. Keresztyénként erre oda kell figyelniünk. Az ember a bűneset óta nem szabad. Rendelkezik a szabadságnak bizonyos fokával, de nem rendelkezik azzal a szabadsággal, hogy maradéktalanul megvalósítsa Isten akaratát” – mondja Köntös László lelkipásztor, majd azzal folytatja, hogy az ember erkölcsileg nem rendelkezik a szabadság totalitásával. Tudja, mit kellene tennie, mégsem képes megcselekedni. „Az emberi természet a szabadság kiteljesedésének a legnagyobb gátja és korlátja. A mai napig nem tudtuk megteremteni az ideális világot, pedig lenne elég nyersanyagunk és tudásunk hozzá.” Úgy véli, az evangélium arról szól, hogy mindennek ellenére hogyan és miképpen lehet az ember szabad.

A pódiumbeszélgetést követően Tímár Sára Junior Prima Díjas énekesnő és zenekara Ének a határtalanról című koncertjét hallgatták meg a résztvevők. A családi nap Fukk Lóránt veresegyházi lelkipásztor áhítatával zárult.

Dóka Viktória
(A cikk a Reformátusok Lapja 2022/38. lapszámában jelent meg)

Mitől vagyunk reformátusok?

„Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos istentiszteletetek. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róm 12,1-2)

A reformáció kérdése, bármilyen hatalmas, elfér ebben a két igeversben.

„Ne szabjátok magatokat e világhoz.” Minden szabáshoz jó szabásminta kell. Azért van szükség reformációra, mert mi mindent csak elszabni tudunk. Ahogy Pierre Bourdieu, a materializmus egyik – szociálisan nagyon érzékeny – gondolkodója mondta: a társadalmi egyenlőtlenségek újratermelődnék. És ez a megállapítás nemcsak a társadalomra, hanem egyéni életünk bűneire, hibáira is érvényes. Újra meg újra selejtet gyártunk.

De nem elég valamilyen külső formához szabnunk az életünket, teljes egzisztenciánkat érintő belső változásra van szükségünk. Az ördög is el szokta változtatni magát, de csak külsőségekben. A világ fiai szintén nem újulnak meg bensőleg, csupán sémákat utánoznak. A reformáció mélyebb változásról szól, olyanról, mint Jézus színeváltozása a megdicsőülés helyén. Aki Krisztusban hitre jut, az Ő képére változik el.

Állandó reformáció

„...engedelmeskedett a hitnek.” (ApCsel 6,7)

A reformáció nem csupán egy dátumhoz köthető esemény, hanem állandó létforma: meg lehet lenni nélküle, de nem érdemes. Mindegyre ismétlődnie kell, újból meg kell történnie valamennyi nemzedék életében, amiképpen egyéni életünk is állandó reformáció kell hogy legyen. Mert hogy a *deformáció* is folyamatos: ami egykor hitvallónak indult, ki van téve az eltömegesedés veszélyének, annak, hogy egyéni megújulás helyett hamis „tömegmegújulás” legyen.

Mi magunk nem vagyunk képesek egzisztenciális megújulásra, de az Isten szavának van hatalma arra, hogy megváltoztasson bennünket. Már az első gyülekezet életét is az határozta meg. Olvassuk az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvben, hogy: „Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben, sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek.” (6,7) Ha az ige hatalma nő, növekszik a gyülekezet is, ha csökken az ereje – minőségben is –, csökken a gyülekezet.

Álreformáció

„...a ti elméteknek megújulása által...” (Róm 12,2)

Ha az életünk nem tud mindegyre elváltozni, a Krisztus arcának hasonlatosságára, akkor mitől vagyunk reformátusok?

Álreformáció az erdélyi reformáció, ha csak mint tömeg vagyunk jelen a templomban. A megújító Isten személy, és minket is személyként akar megszólítani. nem lehet tömegesíteni a megújulást. Hányszor csúfoltatik meg a misztérium a stadionok úrvacsorás demonstrációiban, mert hiányzik a szentség, az intimitás, az elmélyülés. És közben azzal áztatjuk magunkat: „Milyen nagy megújulás van Erdélyben!” Csakhogy az emberek tömegesen vonulnak ki a történelmi egyházakból. A kivonulás tüntetés: „Nem vagytok érdekesek, ununk benneteket. Nem érdemes templomba menni, hiszen ott csak egy szolgáltatásban részesülünk, mi igényesebbek vagyunk ennél.”

Deformálódásunk egyházmodellünkön is látszik. Az egyház nem közösség, hanem közönség, organizáció és nem organizmus, üdvintézmény, és nem az üdvözülők serege. A választottak közösségéből a világiak közössége lett. Nem Krisztus-centrikus, hanem hierarchikus. Földszagú, poros, mezítábas intézménnyé lettünk, elveszítettük a mennyei perspektívát.

Mennyei perspektíva

„Nékem, minden szentek között a legeslegkisebbnek adatott ez a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus végére mehetetlen gazdagságát; és hogy megvilágosítsam mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, amely elrejtett örök időktől fogva az Istenben, aki mindenedet teremtett a Jézus Krisztus által; azért, hogy megismertessék most a mennybéli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége.” (Ef 3,8-10)

Ez a mennyei perspektíva: hogy *most tétessék ismeretessé* a mennybéli fejedelemségek és hatalmasságok előtt az egyház által az Istennek igen sokoldalú bölcsessége. Elsősorban a mennyieieknek kell prédikálnunk tehát, enélkül az embereknek sem szólhatunk. Az egyház éppen azért veszítette el a mennyei perspektívát, mert csupán embereknek beszélt, egy idő után pedig azoknak sem. Péter első levelében olvassuk, hogy az angyalok vágyakoznak betekinteni az Ige, a váltság titkába (1,12). Azt az ige hirdetést, amit nem vágnak hallgatni az angyalok, az emberek sem vágyják hallgatni.

A mennyei perspektívát mindegyre próbáljuk valami mással behelyettesíteni. Nép-, faj- és rendfenntartó szerepet szánunk az egyháznak. Nem több az számunkra, mint kultúr-, illetve oktatási intézmény, melyet mi próbálunk fenntartani. De Istent nem lehet megkímélni attól, hogy Ő tartsa fenn az egyházat. Ne is akarjuk megkímélni!

Ha nem szeretnénk, hogy a történelem megegye az egyházunkat, és vágyunk arra, hogy személyes életünk értelmet kapjon, akkor engedjük, hogy a Szentlélek elvégezze bennünk egyen-egyenként az igazi átváltoztatást, és hogy szüntelen tehesse ezt. Krisztus arca ragyogott a hegyen – ez a mi egyedüli reményünk, hogy az egyház újra az lesz, amire rendeltetett.

(Visky Ferenc – Nagyobb van itt – Áhítatok napról napra című könyvének október 28-31-i bejegyzései)

Lehet őszinte az evangélium hívása, ha Isten nem adja meg mindenkinek a hatékony elhívás kegyelmét is?

Kálvinisták szerint az Újszövetségben kétféle hívást láthatunk. Az egyik az evangélium meghívása, mely Krisztust ajánlja fel a bűnös embereknek (vö. Máté 22,1-4), a másik a Szentlélek belső elhívása, mely előidézi bennünk, bűnösökben az evangélium hívására adott pozitív reakciót (vö. 2Timóteus 1,9). Az evangélium külső meghívása mindenkinek szól, a Szentlélek belső elhívása csak a választottaké. Az evangélium hívása a lehetőséget adja a megmenekülésre, a Szentlélek hívása a hit kegyelmét ajándékozza a meghívottaknak, hogy éljenek is a lehetőséggel. A külső hívás visszautasítható, a belső hívás hatékony.

Ebből adódik a feszültség: hogyan lehet őszinte az evangélium hívása, ha Isten nem mindenkinek adja meg a hatékony elhívás kegyelmét is? Nem mézesmadzag így az evangélium, amit Isten az emberek előtt elhúzó? Bár megtehetné, hogy mindenkinek hitet ad, Ő csak hívogat, pedig tudja, hogy a hit ajándéka nélkül úgysem fogadják el a meghívást?

Kedvem lenne pusztán annyit írni: „Kicsoda vagy, ó ember, hogy kérdőre vonod Isten motivációit?!” De persze értem, az őszintétlenség vádjá mögött nem az a feltételezés áll, hogy Isten tényleg nem őszintén ajánlaná fel a kegyelmet, hanem az, hogy valójában nincs különbség külső és belső hívás között. A valódi állítás az, hogy a kálvinista különbségtétel mesterkélt. Egyetlen hívás van csak, az evangélium hívása, az pedig visszautasítható.

Először ezt hadd tisztázzam. Ahelyett, hogy (túllépve egy blog-bejegyzés kereteit) igehelyek hosszú listájával demonstrálnám, hogy igenis van a Szentírásban két – egymástól különböző – hívás, egyetlen igeversre hadd irányítsam most a figyelmet. Pál a Római levél 8. részében felrajzolja az üdvösség láncolatát. Ez a láncolat így kezdődik: akiket Isten eleve ismert (ennek jelentésébe most nem megyek bele, bár megérme ez is néhány gondolatot), azokról elrendelte, hogy Fia képéhez hasonlókká váljanak. Aztán így folytatódik: „*Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.*” (30) Az az apostol érvelésében a legfontosabb, hogy mindazok, akik Isten egyik kegyelmében részesültek, részesülnek a többiben is: a láncolat megszakíthatatlan. Erre építi Pál az üdvbizonyosságra vonatkozó bátorítását, melyet a fejezet végén pásztori érzékenységgel és gyönyörű képekkel fejt ki.

Ha a láncolat az eleve elrendelés és a megdicsőülés között valóban megszakíthatatlan, és mindazok, akiket Isten elhívott, meg is igazultak, akkor érdekes dilemma előtt állunk. Amennyiben az evangélium külső hívása és a Szentlélek belső hívása között nincsen különbség (tehát

az elhívás az evangélium hívása), nem kevesebbet állítunk, mint azt, hogy ha valakinek egyszer az evangéliumot hirdették, az automatikusan meg is igazult („*akiket elhívott, azokat meg is igazította*”)! Ugye, ezt senki nem hiszi? Elengedhetetlen tehát, hogy különbséget tegyünk külső és belső hívás között. Pál ebben a versben a Szentlélek belső elhívásáról, a hit ajándékáról beszél, melyet a választottak kapnak. Ez a példa szerintem önmagában is elég arra, hogy lássuk az evangélium meghívása mellett a hatékony belső hívás valóságát is. További bizonygatás helyett át is térnek az Isten őszinteségét firtató kérdésre.

Nem tudom belátni, miért lenne őszintétlen Isten részéről az, ha akkor is kegyelmet kínál a bűnös embernek, ha tudja, hogy ő nem fogja elfogadni ezt a kegyelmet. János evangéliuma szerint Jézus mindvégig tudta, ki fog hinni benne (6,64), Ő ennek ellenére az Isten országának evangéliumát hirdette mindenkinek. Nem lett volna őszinte? Belső elhívás nélkül a külső hívás értelmetlen és megtévesztő pótcselekvés? Jézus egy nagy menyegzői vacsoráról tanított, amelyre a király várja a vendégeket. Ebben a történetben is sántít talán valami? Mivel a király tudja, hogy a sok meghívott közül csak a választottak fognak elmenni (vö. Máté 22,14), meghívása mézesmadzag csupán? A király nem őszinte, amikor annak ellenére sokakat hív, hogy a választottak kevesen vannak?

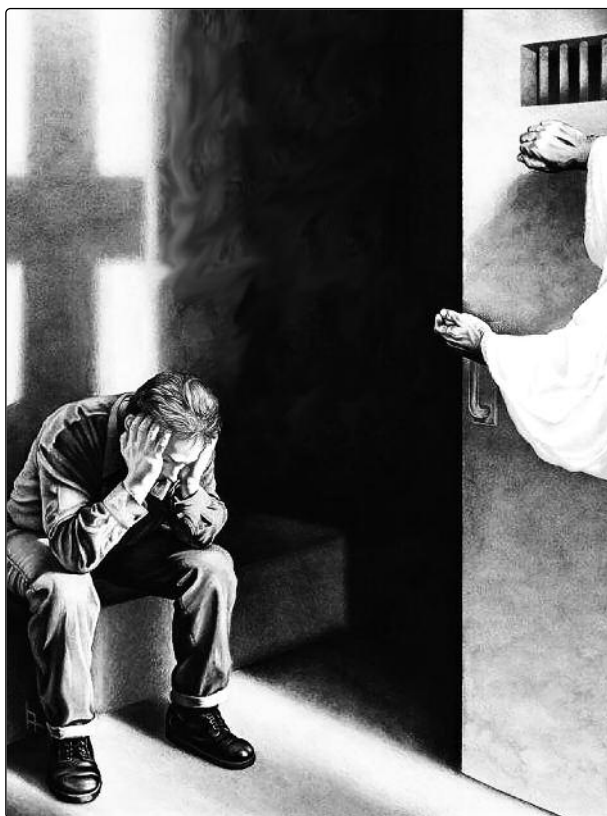
Az én szememben óriási kegyelemnek tűnik már az, hogy Isten kész kegyelmet adni a bűnösnek, ha megalázza magát és hisz. Őszinte szándéknak látom (bár ki vagyok én, hogy a Mindenhatót védjem?!), mivel Isten tényleg megadná az ajándékot, ha a bűnös hozzá menne. Ha a bűnös nem él ezzel a kegyelemmel, az nem Isten hibája, hanem az emberé – még inkább megmutatva, mennyire mélységesen mély a szívünkben lévő gonoszság. Isten megnyitja a börtön ajtaját, és kiengedi a bűnöst. Ha a bűnös nem megy ki a cellából, az nem azt jelenti, hogy az ajtó nincs nyitva és az elengedés szándéka nem komoly.

Ha Isten ennél is tovább megy, és megfogva a bűnös kezét kivezeti őt a cellából, az már egészen különleges kegyelem. Hogy ezt a kegyelmet Isten nem mindenkinek adja, azt nem lehet számon kérni rajta. A kegyelem ugye kegyelem, ebből kifolyólag nem jár nekünk. Istennek joga van arra, hogy igazságosan ítéljen. Ne rajta kérjük számon, hogy ha az emberek még azzal a lehetőséggel sem élnek, hogy elfogadják Isten feléjük, lázadók felé kinyújtott kezét. Nem Isten őszinteségét kérdőjelezi meg, ha az emberek ebbe a kézbe beleköpnek.

Isten nem játszik velünk, emberekkel. A Fiát vont be a történetbe, nagy árat fizetve a szabadulásunkért. Ne kérdőjelezzük meg kegyelmének őszinteségét, amikor az embereket az örök életre hívja! Hogy titkos tervében ezen túlmenően további kegyelmet is gyakorol sokak irányában, az indítson bennünket csodálatra és hódolatra. Nem érdemeltük meg.

Szabados Ádám

(Forrás: <https://divinity.szabadosadam.hu>) ■

Levél az ifitáborból

győri tábor < Elküldött >

augusztus 27. 8:03 (2 órával ezelőtt)

Szia anya, szia apa,

nagyon jó (volt) a tábor, hála Istennek, úgyhogy egy kicsit szomorú is vagyok, hogy haza kell menni délután. (És egyébként anya, mindent hoztam, ami kellett, úgyhogy köszönöm, hogy segítettek pakolni!)

Összesen 15-en voltunk, aminek örültem, mert a szobákban is jól elfértünk, és a csoportbeszélgetéseknél is pont kijött a létszám. Tulajdonképpen két csoport volt... na, inkább kezdem az elején!

Szóval, amikor kitétetek a Délinél, picit izgultam, hogy milyen lesz, hogy minden megvan-e stb. A vonatút egész tűrhető volt – talán egy kicsit hosszúnak éreztem – és amikor megláttuk a Balatont, olyan szép volt, hogy le is fotóztam (otthon megmutatom!). A vonaton Rékával mentünk, Samu pedig a balatonygyőri állomáson várt minket, ahonnan kb. negyedórát sé táltunk a szállásig, a csomagokat pedig kocsival vitték. Egy nagy kétemeletes házban laktunk, aminek a földszintjén a nagyteremben tartottuk minden délelőtt az áhítatokat, meg ott is ebédtünk, vacsoráztunk, játszottunk, énekeltünk. Az emeleten voltak a szobák, a fiúknak egy, a lányoknak kettő (nekünk volt teraszunk is!!!). Hétfőn, amikor leértünk, játszottunk délután – viccesek voltak: főleg mozgósabb játékokkal készültek Samuék, ami jó volt, mert így megjött az étvágyam estére a vacsorához. A reggelit, vacsorát mindig ott készítettük el a konyhában Rékával, aki mellé naponta jelentkezhettek 2-3 ember segítőnek zöldséget, sajtot, kenyeret vágni, teríteni, utána pedig mosogatni. (Én kétszer is sorra kerültem, úgyhogy otthon nem én mosogatok hétfőn... 😊)

Reggelente háromgyed 8-kor volt ébresztő (én ezt egy kicsit korainak érzem)

zenével, aztán reggeli. Evés után egyéni csendességet tartott mindenki, erre fél óránk volt az áhítat előtt. Samu minden reggel felírta a táblára az ígét, amivel aznap foglalkoztunk, és azon lehetett gondolkodni, kérdéseket felírni. Örültem, hogy tartottunk ilyet, mert otthon nem mindig van ennyi időm erre (ti is tudjátok, hogy mindig késve kelek...). Áhítat előtt közösen énekeltünk, mert volt gitár, dob és ukulele – ezt nagyon szerettem! Minden nap Samu tartott áhítatot, akinek a vezetésével így végigvettük a teremtéstől Krisztus várásáig azt, hogy mi hogyan vonatkozik ránk, illetve hitünk alapkérdéseit, gondolatait. (Tudom, hogy apát különösen szokta érdekelni, hogy pontosan miről volt szó, úgyhogy leírom.)

Szóval kedden a teremtéssel foglalkoztunk, hogy milyen hatással van ránk, hogy Isten a nevével nevezi a teremtményeit, min-

Két fogalmat mondott Samu (leírtam a telefonomba, hogy ne felejtsem el), Imago Dei és Coram Deo – vagyis Istenképűség és folyamatos Isten előtt lét, azt hiszem. Még a természetéről beszélgettünk, hogy Isten hogyan jelenik meg a teremtett világban. És pont jól is jött ki, mert másnap mentünk kirándulni! Szerdán a bűnbeesésről beszélgettünk, amihez egy nagyon jó ábrát rajzoltunk, majd elmagyarázom otthon. Aznap leginkább arról volt szó, hogy az Isten-központúságból hogy változott meg a világ, és hogyan vált énközpontúvá.

Nagyon érdekes volt és elgondolkodtató is! Csütörtökön a hit volt a fő téma, hogy miben vagy kiben hiszünk, mit látunk a világban? Ezt Pál egyik (lécci ne kérdezzétek mélyik) levelének kapcsán beszélgettünk. Tegnap pedig arról tartotta az áhítatot Samu, hogy álljunk meg a hitben, hogy szilárdan bizzunk Istenben és ne féljünk. Na, hát így voltak a kis áhítatok, de írtam jegyzetet, úgyhogy meg tudom majd mutatni, ha érdekel titeket.

Az áhítatok után mindig kicscsoportos beszélgetést tartottunk, fiúk, lányok külön. A fiúkat Samu vezette, a lányokét Réka. Szerintem hasznosak voltak ezek az átbeszélések, mert jobban meg is maradt, hogy miről volt szó, meg ha volt olyan, amit nem értettünk, akkor azt meg tudtuk kérdezni. Jó volt, hogy az áhítatokban meg a csoportbeszélgetéseknél is konkrét példákat is hoztunk és próbáltuk mindig a saját életünkre lefordítani azt, amit megértettünk az Igéből. Szóval jó volt!

Utána mindennap egy kis étterembe mentünk ebédelni közel a parthoz, aztán volt egy kis „kajakóma” idő, vagyis csendespihenő. Délután általában játszottunk közösen, és nekem ezek voltak a legjobb részei a napnak! Kedden például fociztunk, szerdán kirándultunk egy közeli kilátóba, meg volt, hogy lesétáltunk a partra vagy SOLO-ztunk, zenéltünk. Csütörtökön pedig, képzeljétek el, Samuval elmentünk fél órát beszélgetni. Vagyis ő azt mondta, hogy annyi lesz, de végül legalább egy óra eltelt, mire visszaértünk. Majdnem mindenkiel sétált egyet amúgy. Örülök, hogy úgy alakult, hogy végül én is beszélgettem vele!

Voltunk a strandon is egyébként. Én mondjuk nem fürödtem, mert ahhoz hideg volt, de páran azért bementek. Mi röpiztunk a parton meg keresztrejtvényt fejtettünk. Egyik este meg még zárás után is lesétáltunk a Balatonhoz – nagyon szép volt! (Csak rengeteg szúnyog és bogár volt mindenütt...) Apropos zárás – esténként lefekvés előtt minden nap volt egy pár perces lezárása a napnak. Egy ének, egy ima, élmények elmesélése, és sokkal jobb volt így lefeküdni, hogy picit végiggondoltuk a napot.

De a legviccesebb a péntek este volt. Képzeljétek, tartottunk „Ki mit tud”-ot, aztán pedig Rékákék készültek nekünk Samuval egy mini díjátadóval. Nagyon vicces volt minden! A táborhoz kapcsolódóan kaptunk díjakat, hogy pl. „Az év focifelfedezettje” vagy a „Mindenkori SOLO-bajnok”, és kaptunk kis játékgúrákat meg csokit is, az volt a díj.

Örülök, hogy végül jöttem, tényleg nagyon jól éreztem/érezem magam! Szeptembertől meg lécci ne szervezzetek programot péntek estére, mert ifi lesz! 😊 Na, most megyek vissza, mert éppen kezdődik egy Activity párbaj. Otthon találkozunk!

Ja, és csatoltam egy-két képet – az egyikem rajtam van a RÓLA(D)-os póló is, amit kaptunk!

Ui.: a délihez ki tudok értem jönni lécci? Kösz!

Nyikos Réka

Érfalvy Zsolt

Aszály

Szeretetre szomjazó szívünket is
Elérte az aszály,
Mert az önmagát szerető világnak fontosabb
A háború, a bosszú, a viszály.

Fontosabb, mint amit a hibákat beismerő,
Istent követő, megbocsátó lélek tesz.
Pedig ő, Jézus ígérte szerint,
Örök életre buzgó víz forrásává lesz.

Isten végtelen szeretetének,
Túláradó forrása lehetsz te is,
Szüntessük hát meg az aszályt együtt,
Ez az Úr akarata, ne csak mondjuk, tegyük is!

Több vagyok?

Ember, te önérzetes por,
Ugyan miért gondolsz többet magadról?
Javaid, hatalmad minősítenek talán,
Képes vagy átlátni követőid hadán?

Mikor Isten előtt állsz,
Egy kérdése lesz csupán.
Tudtál-e szeretni, akarata szerint,
Vagy csak magaddal törődtél bután.

A benned élő Szentlélek,
Mi többé tesz a pornál,
Hagyd, hogy nőjön, alakítson,
Így valódi emberré formál!

Alkoss és álmodj Istennel,
Hisz ez a terve veled,
A Fiát adta érted,
Mert mindennél jobban szeret.

Minden a helyén

Miért nem fáj és fojtogat a tudat,
Hogy Jézus értünk élt, szenvedett és meghalt?
Bár elfogadod, de ez sehova sem mutat.

Ő a kereszten, széttárt kézzel átölelte
Még azt is, ki indulattal bántani akarta,
Önként hagyta, magát adva.

Sötét lett, s bár úgy tűnt, minden elveszett,
De kitartó hűsége új életet hozott,
S már a feltámadásnak örülhet, ki létezett.

Van-e nagyobb ajándék az örök életnél,
Mikor helyére áll minden, s már semmit sem
kérdéznél?

Akkor miért fékeznel?

Rohanok Uram széttárt karodba, mint elveszett fiad,
Lelkem megnyugszik, örömmel vigad.

Dr. N. csodája

Egy alkoholizmusból szabadult orvos bizonyágtétele megtéréséről

Léteznek csodák? Sokan tagadóan rázzák fejüket. Dr. N. életében pedig valóságosan csoda történt, amerről a következőkben fogunk hallani.

Nagyon szép vidék volt az, ahová orvosként kerültem. Egy folyó keleti oldalán lankás dombok húzódtak, szőlőtermesztésre a lehető legalkalmasabb. Már nemzedékek óta figyelembe vették a talaj természetes adottságait, és jó szőlőfajtákat termesztettek. A lakosság mindig büszke volt jó borára.

A bor, melyet emberemlékezet óta az istenek ajándékának tekintettek, már több énekes ajkára dicsőítő éneket csalogatott. Így énekelt már Anakreón Görögországban a monda szerint a szerelemről és a borról, e pompás italról.

Nem is sejtettem, hogy mi az érem másik oldala. Ez az életvidám görög isten, Dionüszosz, nem azt akarja, hogy a kemény munkahét után vidám társaság örömeivel ajándékozzon meg? Késerves hetek, boldog ünnepek. Ez volt a jelszava annak a vidám kis népnek, akiknek falusi orvosként kellett gondjukat viselnem. Meggondolás nélkül csatlakoztam ehhez az életmódhoz.

Rövid időn belül kiterjedt praxisom volt. Azon kívül, hogy pompás házamban rendeltem, amit hamar meg tudtam venni, naponként falura kellett járnom, mert több helység igényelte az orvosi ellátást.

Az emberek szívesen vették igénybe segítségemet. Hamar bizalommal voltak irántam, nekem pedig hamar jelentős sikereim voltak, nem volt nehéz jól diagnosztizálni. Tettvágyam határtalan volt. Nem féltem sem Istent, sem ördögöt. Jelszavam ez volt: Tégy jól, és ne félj senkitől! Így hamarosan közkedvelté váltam, szívesen látott segítőtve betegség esetén. Ez pedig volt bőven. Természetesen az emberek ki akarták fejezni a hálájukat valamivel, kedveskedni akartak nekem, mi lehetett volna kézenfekvőbb, mint az, hogy saját készítésű vagy olcsón szerzett borukkal megkínáljanak. Így majdnem minden látogatásnál ittam egy pohárka bort, és mivel az emberek ki akartak tenni magukért, gyakran még egyszer töltöttek poharamba.

Mielőtt észrevettem volna, pácienseim szeretetének ez a tanújele szokássá vált, amely egyszerűen hozzátartozott életemhez. Egyrészt nem akartam őket megbántani, ajánlatukat visszautasítani, másrészt én sem vettem meg ezeket a kis napi frissítőket. Senki nem akar iszákos lenni, úgy csúszik bele az ember, hogy észre sem veszi. A borteremelő lakosság szívesen vette, hogy terméküket dicsértem és széles körben reklámoztam. Így jöttem bele az ivásba anélkül, hogy észrevettem volna.

Az évek folyamán egyre rosszabbodott a helyzet. Egyszerűen túl sokat ittam.

Nem szükséges talán hangsúlyozni, hogy családi életünk egyre többet szenvedett emiatt. Későn házasodtam. Az első gyermek megörvendeztette életünket, de minden csepp alkohol, melyet mértéken felül ittam, az öröm cseppje volt, mely családi boldogságunkat megkeserítette.

Feleségem elég hamar figyelmeztetett az iszákosság lehetséges veszélyére, de én csak nevettem, félig mérgesen, félig sértődötten. „Annyira tudom még fegyelmezni magamat! Már a bölcsőtől fogva erős akaratom volt.” Azon kívül elég okos voltam, hogy a következményeket magam is helyesen ítélem meg.

A következő években tovább ittam. Nem csak a házakban be-tegeimnél, hamarosan a vendéglőkben is szívesen látott vendég lettem. Még most is pontosan emlékszem, hogyan tértem be először a vadászházba. Egy jéghideg téli napon falun voltam. Egy magányos házba kellett mennem egy beteghez. Az utat csak gyalog lehetett megtenni. Hazafelé fáztam, s mivel ez alkalommal nem kínáltak meg semmi felmelegítő itallal, egy olyan gondolatom támadt, melynek végzetes következményei lettek, de akkor ezt még nem sejtettem. „Térj be egy rövid időre a vendégházba, egy forró ital nem árt! Egy kicsit fölmelegszel, aztán gyorsan hazamész.”

Meglepődtem. Kora délután már néhány ember a faluból ott ült, akiket ismertem. Tulajdonképpen nem akartam, hogy észrevegyenek, de máris köszöntöttek:

- Jó napot, doktor úr! Megkérhetjük, hogy foglaljon helyet nálunk?

- Artur! Hozz már egy pálinkát! A doktor úr megmentette az életemet, én fizetem.

Így hamar egy kellemes körben ültem. Egy magnó népzenét dúdolt, az ital forrón járta át gyomromat és tagjaimat, nem maradtam meg az egy pohárnál. Jól esett a férfiak nagyrabec-sülése és hódolata, akik között ültem, maradtam.

Később mentem haza, mint ahogy szándékoztam, ez alkalommal nagyon részegen. Igyekeztem, hogy megálljak a lábamon. Fölbotorkáltam a lépcsőn, tétován nekitámaszkodtam a folyosójátónak, mielőtt kinyitottam. Feleségem rögtön látta, hogy mi van, izgatottan mondta:

- Sokáig vártunk rád a vacsorával, amikor aztán nem jöttél, egyedül ettünk. A gyerekek lefeküdtek, és én vártam, csak vártam. Már aggódtam, hogy csak nem történt veled valami.

Szégyenkezve hallgattam. Akkor ő tovább folytatta kérdőre vonva:

- Hol voltál ilyen sokáig? Ennyi ideig feltartottak a beteglátogatásoknál? Kérlek, beszélj már!

Még mindig hallgattam. Nem mertem megmondani az igazat. Akkor kiabálni kezdett:

- Mondd meg már! Mondd, hol voltál ilyen sokáig? Mi van veled?

Gúnyosan nevettem:

betakart minden jó kezdetet. Sok éven át így ment. Lassan, de biztosan haladtam a belső és külső összeomlás felé.

Minden évszakban egyre többet magukra hagytam enyéimet. Két gyermekem már tíz és tizenegy éves lett. A család kimondhatatlanul szenvedett. Mialatt én a törzsasztalnál ültem, feleségem egyedül ült szép kertünkben tavasszal, szép napsütéses napokon, titokban könnyeit törölgette, leveleket írogatott. Míg ő a gyerekekkel fürödni ment, addig én elvonultam ivócimboráim pityókás társaságába. Ha a gyerekeknek nem ilyen kedves édesanyjuk lett volna, biztosan lelki károsodás érte volna őket. Így azonban egészségesen növekedtek.

Ősszel is magukra hagytam őket. Nem szívesen emlékszem erre vissza. Gyermekeimnek és feleségemnek kellett az egész gyümölcsbetakarítást elvégezni.

És erről se szívesen beszélek. Olyan goromba lettem, olyan durva gyermekeim legkisebb vétsége miatt, hogy félték tőlem.

- Asszonyi zsörtölődés. Törődj a magad dolgaival! Azt csinálod, amit akarsz. – Haragosan, magamon nem uralkodva törtem ki. – Miért csinálsz ilyen jelenetet? Csak egyszer tértem be a vadászházba. A jeges keleti szél úgy átjárt, fel kellett, hogy melegegdek. – Majd valamivel szelídebben folytattam. – Kedvesem, hallgass rám! Bocsáss meg! Ez soha többé nem fog előfordulni. Máskor nem hagylak ilyen sokáig egyedül. Felejtsd el! Bocsáss meg kérlek, csak most az egyszer történt meg.

De nem maradt abba az egy alkalomnál. Mire a nyár eljött, állandó vendég voltam a vadászházban. Újra meg újra betértem. Tulajdonképpen nem akartam, de már mennem kellett. Egy különös belső kényszer űzött, egy rettenetes felséges hatalom, mely rám kényszerítette akaratát, s egyre erősebb lett életemben. Először hetente egyszer mentem, aztán kétszer, háromszor, négyszer, ötször, hétszer, végül naponta kétszer-háromszor láthattak a vendéglőben.

Amikor a következő tél elmúlt, a tavaszban reménykedtem. „Akkor majd biztos jobb lesz a helyzetem! Majd újra együtt dolgozok feleségemmel a kertben, örülök a virágoknak. Vajon nem a kankalinok voltak azok, melyek első hírnökeikkel már gyermekkorom óta megörvendeztettek: a reménység követői? Nos, minden jó lesz újra.”

De nem lett jobb, sőt, ellenkezőleg, egyre rosszabb lett. Már régen felismertem, szenvedélyes iszákos lett belőlem. Arra a belátásra jutottam, hogy az alkoholt teljesen kerülnöm kellene, de úgy vonzott a vadászház, mintha egy kötéllel lettem volna megkötözve, melynél fogva tíz férfi rángatna be a törzsasztalhoz.

Számtalanszor elhatároztam, hogy nem iszom több alkoholt. Minden ilyen elhatározást azonban azonnali visszaesés követett. Minél komolyabban gondoltam, annál mélyebb volt a visszaesés. Úgy volt, mint a kertben. Visszatért a tél, és jeges terhével

Milyen sokszor megzavarta éjszakai nyugalmukat a későn hazatérő apjuk. A notórius ivók minden lelki jellemváltozásai bekövetkeztek nálam. Barbár és kegyetlen lettem. Erről nem is akarok tovább beszélni.

Még télen is elmentem este otthonról. Olykor feleségem a kötőgép mellett ült órákig magányosan. Jó keresetem ellenére a pénz egyre kevesebb lett, és ő gyakran nem tudta, hogy hogyan fedezze a háztartás kiadásait. Ily módon a kötéssel tudott magának valamennyit keresni.

A hatóság elkezdett velem foglalkozni. Panaszok érkeztek be a lakosságtól. Beidéztek a tanácsházára, és figyelmeztettek. Ezzel azonban nem tudtak rám hatni. „Hiszen ezekkel az urakkal pertuban vagyok. Ugyan, mit akarnak ezek nekem mondani?” A jogosítványomat akarták bevonní. Méregből és sértett büszkeségem miatt előbb eladtam az autót, s ez azt jelentette, hogy, hogy gyalog, taxin vagy tömegközlekedési eszközön kellett a nagy körzettel megbirkóznom.

A következő év szeptember közepén fiam hirtelen súlyos beteg lett. Néhány nappal azelőtt – az egy csütörtöki nap volt –, elcsúszott a nappaliban, és bal felső álcsonjtját beütötte az asztal sarkába anélkül, hogy külső sérülést szenvedett volna. Két nap múlva szemfájásra panaszkodott. Azt mondta nekem:

Áldás, békesség!

- A bal szemem nagyon fáj! Nézd már meg, Apu! Gyere, vizsgálj meg a rendelőben!

Akkor azt mondtam:

- Tényleg annyira fáj? Na, hadd nézzem! Ne kényeskedj annyira!

A nappaliban rögtön megnéztem a szemét. Nem találtam gyulladást. Tüzetesebb vizsgálatot nem terveztem. Szombat és vasárnap este természetesen elmentem otthonról, és csak késő éjjel mentem haza, anélkül,

hogyan a gyerekekkel nagyon törődtem volna. Reggel valamivel tovább maradtam ágyban, mint általában. Feleségem elmondta, hogy a gyerek nem tud iskolába menni. Nagyon erős fejfájása van. Még hozzátette:

- Günther, kérlek, te a gyermekednek is orvosa vagy, vizsgálj meg alaposan! Gondolj végre egyszer a családodra is!

A korai zavarás miatt eléggé kelleltenül, de odahívtam fiunkat, Hans-Jörgöt az ágyhoz. Nagy rémülettel vettem észre, hogy a bal szeme körülből egy centiméterre kilépett a szemüregből. Hirtelen elmúlt minden kábultságom. Szörnyen megijedtem. Dermedten ültem, de csak egy pillanatig.

Egy pillanat alatt kiugrottam az ágyból, rögtön a rendelőbe mentem, és tüzetesen megvizsgáltam a szemet. A diagnózis: gyulladás az állcsonti öbölben, amely az esés miatt zúzódott össze.

Azonnal hívtam a mentőt. Tisztában voltam vele, azonnali speciális kivizsgálásra van szükség. Amíg fiamat az autóhoz vitték, fölhívtam a szemklinika főorvosát, akit jól ismertem. Elmondtam kollégámnak, hogy milyen komoly a helyzet.

Vizsgálatom eredményét megerősítették. Gyulladás a bal állcsonti öbölben, amely a szemüreg és az agy irányába húzódott. A helyzet rendkívül életveszélyes. Vajon a betegség góca károsítja a szem látóképességét? Vagy egyoldalú megvakuláshoz vezet? Arra nem is gondolva, hogyha a gyulladás átterjedne az agyra...

A fiú a kórházban minden három órában penicillin injekciót kapott éjjel és nappal, nyolc napon keresztül. Akkoriban ez még így volt szokás. Micsoda gyötrelmes állapot egy gyermek számára! Ilyen sokáig nem alhat nyugodtan! Állandóan zavarják, és hozzá még a nagy fájdalmak...

Naponta látogattam fiamat. Ott feküdt fájdalmában mozdulatlanul, jégzacskóval a fején, engem pedig belülről egy hang vádolt. Azt mondta: „A te bűnöd! A te bűnöd! Miért nem vizsgáltad meg alaposan gyermekedet? Előbb felfedezhetted volna a gyulladást, és idejében megtehetted volna a szükséges intézkedéseket, de te jobban szeretted a törzsasztalt, mint a gyermekedet. Elmentél, és nem törődöttél a fiaddal.” Ez az ülés a betegágynál, ezek az órák az ítélet órái, a keserű szemrehányások és a kíméletlen vádaskodások órái voltak. „Te vagy a bűnös, és gyermekednek kell bűnhődnie!”

Ez idő alatt teljesen tartózkodtam az alkoholtól. Az estéket újra otthon töltöttem. Feleségem annyira örült ennek, hogy egy látogatás alkalmával közölte a gyermekkel:

- Te, Hans-Jörg! Mióta kórházban vagy, édesapád nem iszik!

A válasz így hangzott:

- Anyuka, ha a Papa már nem iszik, akkor szívesen szenvedek.

Egy szerencsés lefolyású operáció után a gyermeket hamar hazarendték gyógyultan a kórházból, és nekem újra el kellett kezdenem inni. Egy láthatatlan bilincsel voltam az alkohol démonához kötözve, egy szomorú idő következett.

A gyermek – mint mindig – mellettem ült az asztalnál, és minden alkalommal, amikor ismét részeg állapotban mentem haza, nagy szemekkel nézett rám. A néma kérdés, mely ezekből a gyermekszemekből látszott, szíven talált. Így hangzott: „Minden szenvedésem hiábavaló volt? Pedig szívesen viseltem minden szenvedést abban a reményben, hogy bárcsak a Papa többet ne inná! De miért iszik már megint? Tényleg kell innia?”

A gyermek pillantásai nagy szenvedést jelentettek számomra. Sokasodtak az önmagamnak tett szemrehányásaim is, egészen a kétségbeesésig fokozódtak. Tudod te, kedves olvasó, mi a kétségbeesés? A kétségbeesés az az állapot, melyben az ember tisztán és határozottan felismeri, hogy már semmilyen akarás és küzdelem nem ér semmit, hogy minden elveszett, és az életnek már semmi értelme nincs.

Egy utolsó kísérletem, hogy magamat megmentsem, az volt, hogy egy ivótársammal fogadtam. Azt mondtam neki: „Ha még egyszer itt látsz, adok neked száz márkát.” Ezáltal reméltem, ó, én balga, hogy megszabadulok. És jött, aminek jönnie kellett. Megkapta a száz márkát, én pedig egy még nagyobb önmegvetést vágtam zsebemre. Ez a fogadás nem javított erkölcsi véleményemen.

Így a pusztító kétségbeesés kerítette hatalmába, irgalmatlan fojtogatásával. Nem láttam már kiutat. Bezárkóztam, leengedtem az ablak redőnyeit. Kristálytisztán felismertem, el vagyok veszve. Tönkremegyek az átkozott alkohol miatt. Minden odavan: élet, hivatás, család, egészség. Igen, az egészségem is. Pillantásom az orvosságos szekrényre esett. Évekkel ezelőtt egy képet ragasztottam oda, amely egy iszákos ember életének négy stádiumát ábrázolja. Még egyetemista koromban hoztam az egyetemvárosból kuriózumként, és most magamat láttam benne. Az alkohol okozta májzsugorodás első jelei nagyon megviseltek. Tudtam, legfeljebb még egy év, azután biztos vége az életnek. A kép mellett egy humoros mondat lógott: „Élt, szerették, dohányzott, ivott, és most mindent az orvostól vár.” Eredetileg a váróterembe akasztottam, hogy az emberek elé tükröként tartsam, de már ezek a sorok bumeráנגgá váltak, mely engem talált el. Így e mondat a váróteremből rendelőmbé vándorolt.

Mindig borzongva emlékszem vissza arra a pillanatra, amikor a gonosz hangja azt súgta nekem: „Karmaimban vagy! Nem engedlek el többé! Kapálózhatsz, ahogy akarsz, most megfogtalak! Fogva tartalak! Végezz már végre ezzel a szennyes, elrontott ételleddel! Vessd magad le a szakadékba!”

Egy vasárnap délután volt. Egyedül voltam a rendelőben. Mialatt feleségem – mint mindig – nélkülem ment sétálni, elegendő volt depressziómból, visszaeséseimből. Fáradt voltam. Nem volt már örömöm hivatásomban sem. Családom romokban. Beledugtam a kulcsot a bezárt szekrény zárjába. Ebben a határtalan elhagyatottságban a hang így folytatta: „Inkább egy borzalmas vég, mint egy vég nélküli borzalom! Úgyis el vagy veszve! Egy mozdulat! Benyúlok a szekrénybe, és minden elműlik. Minden szenvedés, minden szégyen, minden, minden elműlik és örökre békém lesz.”

Kedves barátaim, ebben a pillanatban teljesültek hívó édesanyám imái. Már mindenki lemondott rólam. Testvéreim is mind. Mindenki kistasított. De édesanyám tudta, hogy Isten Igéjében ez a szó, hogy reménytelen, nem létezik. Istennél nincsenek reménytelen esetek. Isten romokban is tud cselekedni. Ő Fiát áldozta értünk. Ezt hitte édesanyám, és hite megjutalmaztatott: visszahúztam kezemet.

Egy láthatatlan kéz egy másik útra vezetett. Szükségemben a Bibliámért nyúltam. Íróasztalom fiókjában találtam meg, és elkezdtem benne lapozni. Még ragadt rajta az aranyozás. Ifjú korom óta hagytam ott heverni, nagymamám ajándéka volt. Magam gúnyolódó voltam, nem

hittem egy személyes Isten létezésében. Számomra Isten a világakarat volt, aki a természetben nyilvánul meg, nem több.

Ekkor pillantásom Ézsaiás 44,22-re esett. Isten így szól: „Eltörölöm álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj én hozzám, mert megváltottalak.” Újra és újra el kellett olvasnom ezeket a szavakat. „Eltörölöm álnokságaidat, mint a felleget, és mint felhőt bűneidet, térj én hozzám, mert megváltottalak.” Hirtelen világossá vált előttem: ez nekem is szól. Isten az én bűneimet is eltörli. Meg akar menteni. Oly sok szeretettel jön elém, olyan kedvesen szólít meg: „Eltörölöm álnokságaidat, mint felleget”. Igen, mint a felleget.

És én, aki hitetlen voltam, letérdeltem, és így szóltam: „Isten, itt van az egész bűnnel terhelt vétkes múltam. Itt van elrontott és elveszett életem a sátáni szenvedéllyel. Itt vagyok! Fogadj el így, amint vagyok! Bocsásd meg bűneimet Jézus nevében! Szabadíts meg szorultságomból! Segíts! Tégy szabaddá!”

Nem maradt el a válasz. Hirtelen olyan békesség töltött el, melyet nem tudok másképp leírni, mint úgy, mintha valaki itt lenne, aki jó. Már nem voltam egyedül. Ezt a hirtelen hangulatváltozást nem tudom másként megmagyarázni, mint egy csodát. Az imént még kétségbeesve, a szakadék szélén állva, és ugyanebben az órában ez a nagy békesség. Ettől a pillanattól kezdve elszállt minden kísértésem, hogy alkoholt fogyasszak.

Igen, Istennel találkoztam. Épp olyan világosan, ahogy még röviddel ezelőtt elveszett állapotomat láttam, ugyanolyan tisztán láttam most Istent. Az Ő létezése egészen valósággá lett számomra. Most már tudtam, Ő hordoz engem és családomat. Biztos vagyok a világ mélységei felől. Nem, nem ugrok a szakadékba. Isten maga hordoz engem. Az én létem Őbenne van elrejtve.

Épp ilyen világosan láttam Jézust és a megváltását. Úgy, mintha a nap sugarai hatolnának át sötétségem kódén. Már nem kellett a napvilágtól visszariadnom. Felismertem, hogy Jézus megváltása valami egészen

kézzel fogható. Egészen személyesen érintett engem. Az alkoholhoz való kötöttségem, ez a konkrét eset igényelte a megváltást.

Még ma is azt kérdezem magamtól, mi volt a nagyobb csoda? Az alkohol szenvedélyétől való szabadulásom, vagy ez a tiszta felismerés, mely

mintegy fény tört be életemben: Isten személy szerint törődik velem! Nem csak az alkohol rabláncától akar megszabadítani, hanem sokkal többet akar tenni: életemet kezébe venni, és ettől kezdve építeni.

Ekkor felmentem a lépcsőn, és rögtön el akartam mondani feleségemnek azt, amit éppen átéltem, mindent elmondani neki. Azt is, hogy ezután minden másképp lesz. Vajon visszajött már a sétából?

Beléptem a nappaliba. Igen, újra itthon volt és egyedül. El akartam kezdeni, de a beszéd felmondta a szolgálatot. Végül mégis elkezdtem.

- Tudod, kedves Annelise, egy különleges dolgot éltem át. El kell, hogy mondjam neked azonnal.

Felnézett, kicsit ijedten, kérdően, rövid szünet után azt mondtam:

- Képzeld, szabad vagyok az alkoholtól, soha többé nem fogok inni. Ma egy új élet kezdődik.

Csalódva nézett lefelé. Szerető lényével hallgatott, ajkába harapott, és könnyek gördültek ki szeméből. Sejtettem, mit kiabálna legszívesebben: „Ezt már sokszor mondtad, túl sokszor, és aztán mindig visszaesés következett, mindig rosszabb, mint előtte.”

És mivel nagyon jól megértettem, nem akartam most nagy beszédeket tartani, így csak ezt fűztem hozzá.

- Kedvesem, ez alkalommal nem saját erőmmel teszem. Ez alkalommal Isten teszi. Ő fog segíteni. Istennel találkoztam.

Ekkor elkezdtek remegni a kezei, félelem szállta meg. Még soha nem beszéltem Istennel. Azt gondolta: „A férjem elveszíti értelmét. Tegnap este még éjjelig ivott. Lázalom. Alkoholórület.”

- Készíték neked egy erős kávé. Gyere, ülj le! Rögtön jövök vissza! Nem tudtam rá haragudni. Természetesen arra gondolhatott, hogy

még nem vagyok teljesen józan. Világossá vált előttem, nem sokat beszélni, hanem cselekedni. Be kell bizonyítanom, hogy megszabadultam, és erre hosszabb időre lesz szükség, hogy bizalmát visszanyerjem.

Azután ültünk ketten a kávé mellett. Egész más témáról kezdtem el beszélni. Így beszélgettünk egymással, míg a gyerekek hazajöttek.

Ez a vasárnap este egészen különleges volt. Nem éreztem semmiféle kényszert, hogy elmenjek otthonról. Ellenkezőleg. Nagyon jól éreztem magam otthon. Érdekes csend vett körül. Nem nyomasztó, hanem csodálatos. Játszottam a gyerekekkel, feleségem pedig egy kicsit pihent egy karosszékben.

A következő hét másképp telt el, mint szokott. Ugyanazok a rendelések, ugyanazok a beteglátogatások, és mégis minden – hogy is mondjam – valamilyen derű ragyogott. Minden más volt. Öröm és siker lépésről lépésre.

Elérkezett a következő hétfő. Otthon maradtam. Elővettük az utolsó szabadságunk alkalmával készített színes diákat, és levetítettük. Hogy örült az egész család! Új szabadság-terveket készítettünk. Hans-Jörg így szólt:

- Apu, a szünidőben menjünk a tengerhez.

Másnap, hosszú idő után először, újra templomba mentem, családom elkísért. Világossá vált előttem: annak az Istennek, aki engem megszabadított, meg kell köszönnöm, dicsőítenem kell Őt. És hálás szívvel énekeltem én is az énekeket, melyeket még ifjúkoromból ismertem. A helységben lakó emberek is lássák meg, honnan vettem az erőt ahhoz, hogy új életet kezdjek. Erre az istentisztelet látogatása volt a legjobb alkalom. Nagy békesség vett körül. Hallgattam a prédikáció szavait. Ó, milyen jó, hogy Isten nemcsak szent akaratát hirdeti ki a törvényben, hanem végtelen szeretetét is Krisztusban, a megfeszítettben.

Délután fiammal az erdőbe mentünk. Feleségem és leányom otthon az uzsonnát készítették elő. Virágokat, fákat, réteket és erdőket, felhőket és az eget, mindent egészen másképp és tisztábban láttam. Isten dicsősége tükröződött bennük. Az erdei tó mellett vízimadarakat figyeltünk meg. Tökés récék és szárcsák úszkáltak jókedvűen, békák brekegtek, egy bűvármadár trillázta énekét. Ültünk a part mellett, minden napsugárban, friss zöldben és életkedvben úszott. A díj szívemen is öröm és boldogság hullámozott át. Hans-Jörg így szólt hozzám:

- Úgy örülök, hogy ma velem vagy az erdőben. A jövő vasárnap is eljövünk a tóhoz? Majd meglátjuk, hogy a vizityúk elbújnak-e.

Azt válaszoltam:

- A jövő hétfőgőn készenléti szolgálatban leszek, de két hét múlva újra kimegyünk a természetbe.

Amikor hazaértünk, a kertbe ültünk ki. Kellemesen töltöttük el a délutánt. Az egész család örült, legjobban mégis feleségem. Hányszor ült itt az utóbbi években egyedül, de most én is újra velük vagyok!

mintegy fény tört be életemben: Isten személy szerint törődik velem!

Áldás, békesség!

Arcukon boldogság kezdett ragyogni, amely a szomorú vonásokat eltüntette. Úgy éreztem magam, mint aki álmodik. Mint aki sok éves sötét börtönbüntetés után a fényes nappal világosságába jöhet egy új élet szabadságába.

A változás, mely rajtam végbement, nem maradt elrejtve. Sok beteg jött a rendelőbe, az emberek újra tisztelettel és bizalommal közeledtek hozzám. Igen, egy egészen új munka kezdődött számomra. Tanácstalan emberek jöttek hozzám segítséget kérni, akik szenvedélyesen ittak, vagy tragikus sorscsapás miatt nem tudták, mitévők legyenek. Meg tudtam érteni őket. Saját keserű tapasztalatom miatt együtt éreztem velük és meg tudtam mutatni a kivezető utat.

Nem volt meglepő, hogy egy napon a keresztyén iszákosmentő munkában kérték segítségemet. Szívesen igent mondtam, pedig otthon is nagy mennyiségű munkát kellett elvégezni. Segíteni akartam azoknak, akik hasonló szükségben vannak, mint egykor én voltam. Gyakran olyan megmentett iszákosok körében voltam, akik legtöbbször magukkal hoztak olyanokat, akik még az alkohol rabjai, és bizonyoságot tettem nekik a szabadulás útjáról. Szokatlan volt, hogy ilyen munkaközösségben orvos is részt vállal. De azért néhányan olyanok is eljöttek, akik különben soha nem jöttek volna el.

- Az egyetlen út – mondtam – a megtérés. Ha meg akarsz térni a Mindenható Istenhez, akkor Ő meggyógyít. Isten azt mondja: „Még-hívlak, és szétrombolt életedet, még ha az csak egy rom lenne is, újra fel akarom építeni.” Isten akar minket vezetni. Az első, amit tapasztalunk, az: már nem vagyok egyedül. Itt van Isten. Jézus mindig velünk van. Még a halál völgyében is.

Sokszor alkalmam van munkám közben látni hívők és hitetlenek halálát. Micsoda különbség van közöttük! Igaz, ami a Bibliában van: „Az embernek napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mezőnek virága. Hogyha általmegy rajta a szél, nincsen többé, és az ő helye sem ismeri azt többé. – Így szól tovább: – De az Úr kegyelme öröktől fogva való és örökkévaló az őt féltőkön, és az ő igazsága a fiaknak fiain”. Egy új élet reménysége, mely a halálon túlra terjed, nektek is és gyermekeiteknek is szól.

Majd eljött a nyár, a nagy vakáció. Gyermekeim, Hans-Jörg, annak idején félig játékosan kimondott kívánsága valóságra vált. A tengernél töltöttük el szabadságunkat. Egyre inkább rájöttem, hogy ha Isten egy életet megújít, nem csak éppen hogy kiment a bajból, nem, hanem azután elhalmozza szeretetével. A legjobban annak örültem, hogy

kedves feleségemnek jóvá tehetek valamit. Miután oly sok évig szenvedett iszákosságom miatt, most hadd örüljön.

A szabadságról kipihenve, lebarnulva és tele optimizmussal tértünk vissza. És akkor ezt még nem tudtam, hogy a szép élmények után a kísértő lép a porondra. Majdnem elbuktam.

Egészen ártatlanul kezdődött a dolog. A szomszéd körzetből hívott meg egy kollégám ötvenedik születésnapjára. Több orvos és feleségeik gyűltek össze, egy kedves kis társaság. Az asztalon néhány üveg bor volt. Rögtön láttam. Az egyik egy drága, nagyon nemes fajta volt. A házigazda vett egy üveget és tölteni akart a poharakba. Így én is egy pohárral? Ha visszautasítom, nem lesz felsülés számomra? A teljes önmegtartóztatás nem azt fejezné ki, hogy gyenge az akaratom?

A kísértő azt súgta a fülembe: „Szabad vagy, teljesen szabad az alkoholtól. Bizonyítsd be ezt, és igyál te is velük udvariasságból egy pohárral! Amit a kollégáid tudnak, azt te is tudod. Ne vond ki magad közülük!”

Ekkor talákoztam feleségem pillantásával. Kérlelve nézett rám, és olvastam szemeiből. „Ne tedd ezt, kérek! Kérek, egy cseppet se igyál, különben minden elveszett!” És aztán – nem gondoltam, hogy ilyen bátor – azt mondta:

- Én köszönöm, nem kérek bort. Nincs valamilyen szörpötök a számomra?

Megértettem a lehetőséget, melyet feleségem nekem adni akart. Felismertem, nem elég, ha kihasználom ezt a lehetőséget, hanem meg kell kockáztatnom azt, hogy nyíltan szóljak. Így elkezdtem.

- Kollégák, ti tudjátok, hogy én sok éven át az alkohol rabságában voltam. Életem romokban hevert. Isten kegyelme által azonban új életet kezdhettem. Ez az élet mindent magába foglal. Hivatást, családot, szabadidőt, de egyet teljesen kizár: az alkohol mindennemű fogyasztását.

A házigazda felesége kedvesen helyrehozta a kicsit kellemetlen helyzetet:

- Tényleg szörp? Nem is gondoltunk rá, hogy kedves vendégeink mind autóval érkeztek. Akkor nektek, férfiaknak amúgy sem szabad innotok, mert vezettek. Mi asszonyok pedig szolidárisak vagyunk veletek.

Mindenki vidáman helyeselt. Alma és ribizli szörpöket hoztak be, és egy fölöttébb szép esti társas összejövetel következett. Az asszonyok pompásan szórakoztak, erről-arról csevegtek, és nevetésük hangja áthallatszott hozzánk férfiakhoz, akik a szekrényor mellett álltunk és almalével ittunk az egészségünkre.

Újra meg újra megismertem olyan embereket, akik jóindulatúak a szabaddá vált iszákosokhoz és támogatják őket. De olyanokat is megismertem, akik rosszakarójuk, akik mindent megtesznek azért, hogy visszaesőkké tegyék őket. Ilyenkor csak egy segít: vallomást tenni, kiartani. Minden vallomás erősít.

Otthon rögtön azt mondtam feleségemnek:

- Te egy okos asszony vagy, kedvesem. Kiszegítettél egy veszélyes helyzetből, köszönöm neked.

Ő azt mondta:

- Ne nekem, Istennek legyen hála!

Igen, a kísértés jött újra meg újra. Betegeim nem tudták felfogni, hogy egyáltalán nem iszom. Így minden alkalommal, amikor alkohollal kínáltak, határozottan visszautasítottam. Nem tartott sokáig, és következetes magatartásom híre elterjedt és figyelembe vették.

Már november végén leesett az első hó. Ha a falu végébe kellett mennem, a temetőn át vezetett az utam. Hálásan mentem át rajta. Hálásan, hogy Isten a tavasszal megóvott attól, hogy hajótörötként fejezzem be életemet, és itt nyugodjak az egyik havas sírhant alatt.

Ha beteglátogatásaim során a vadászház előtt mentem el, már semmi sem vonzott oda a hó és hideg ellenére. Ellenkezőleg. Nem volt semmi sem szebb annál, mint az elvégzett kezelés után, amilyen hamar csak lehetett, hazaérni. Gondolatban visszaemlékeztem, hogy hogyan ültem ott gyakran pityókás társaság körében megkötözött, hasonló szolgátságban sínylődő szegény emberek között, miközben otthon egy síró feleség és megfélemlített gyermekek ültek, és vacsorájukat fogyasztották.

Most azonban már mindez megváltozott. Családom körében vacsoráztam. A forró tea sokkal jobban ízlett nekem, mint a pálinka és a sör. Ó, itt ezerszer szebb volt, mint a törzsasztalnál.

Azóta sok év telt el. A szabadság, az alkotó öröm és a szolgálat évei. Milyen sokszor szemlélem a napsütötte felhőket, és emlékszem a szavakra, melyek életemet átalakították: „Eltörölöm álnokságaidat, mint felleget, és mint felhő bűneidet; térj éhhozám, mert megváltottalak.”

Egy napon bezárul életem köre, és akkor egy beteljesedett élet lesz. Isten nemcsak éppen hogy kiemel a bajból, sokkal többet tesz: egy gazdagon áldott életbe vezet. Igaz, amit Jézus mond: „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek!” Rajtunk múlik, hogy benne maradunk-e? Ahogy Jézus mondja: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énbenem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” ■

A bűnössel szembeni magatartásról van itt szó. Ha a Lélek vezeti az embert, csak jó gyümölcsöt teremhet, de a hívő nem hallgat mindig a Lélekre, és bűnbe esik: az ezt észlelő társának felelőssége erre figyelmeztetni és helyreigazítani őt. De nem a törvény szemébe olvasásával, hanem a teherhordás lelkületével. Ez Krisztus „törvénye”: közösséget vállalni a bűnössel, szeretettel és szelídséggel segíteni neki visszatérni a kegyelemhez. Ez a szelídség csak úgy lehetséges, ha a helyreigazító fél tudja magáról, hogy ő épp annyira ki van téve a kísértésnek, épp annyira nem érdemei miatt részesült Isten szeretetében, mint az, akit helyreigazít. Krisztus „törvénye” nem abban az értelemben törvény, ahogy a mózesi szabályok. Ez a törvény lelkület, viszonyulás („szelíd vagyok és alázatos szívű”); ez nyitja meg az utat a szeretetközösség előtt, ez teszi lehetővé a szabad lelkiismerettel végzett önvizsgálatot és mások terhének hordozását.

Kulin Veronika

(Fénysugarak – Lépj be minden nap a belső szobádba! – 2022. 1. félév)

Sziksza Béné Hármas kötél (Préd. 4:12)

Kísérő nélkül ne keljetez útra,
Kútra vedret, sátorba

lámást vigyetez.

És vegyetez beszédet szívetezkel.
A kettős kötél sokat ígérő,
De kell az erős harmadik kísérő.
Zuhanástól megóv titeket.

Ha majd hitetez remeg, megtart.
Lesz éjszaka hol csak Ó vezet,
Sivatag, hol vizet csak Ó fakaszt.
Elhervad a tavasz pompázó

virága,

A reménység szirmok porba

esnek.

Szíveitez majd vigaszt keresnek
És kívüle más nem vigasztalja.
Magasztalja hát első helyre
Hitetez most az induláskor
És soha máskor,
Ne legyen harmadik, hanem első.

(1971. július 10.)

Kezem kereste a kis unokám

Olykor éjszakába visz az út
Nem jut egy sugárnyi fény
Csillagnyi remény.
Sötét felhők peremén járunk
És hiába várunk,
A fojtó köd fullasztva tódul
Nem látott göröngyön föld felé
lódul a test,

S riadtan keresi a Kezet,
Mely a sötét éjen is
Biztosan vezet.
Mikor kicsiny kezével
A sötét sáros úton
Kis unokám megragadta kezem.
Csodás csend szállt a szívembe,
Megértettem megint, hogy
megérkezem.

Meg, mert éjsötét éjszakán
Kezem Kezébe tettem;
Minden tévedésem
Vállára vetettem.

(1971. január 27.)

A hittan- oktatás rendje

Pomázi Német Nemzetiségi Általános Iskola:

Hétfő:	Péntek:
2. tanóra – 5.osztály	1. tanóra – 4.osztály
3. tanóra – 6.osztály	2. tanóra – 1.osztály
4. tanóra – 7.osztály	3. tanóra – 2.osztály
5. tanóra – 8.osztály	4. tanóra – 3. osztály

Pomázi Mátyás Király Általános Iskola:

Kedd:	Csütörtök:
3. tanóra – 1.osztály	3. tanóra – 5.osztály
4. tanóra – 2. osztály	4. tanóra – 6. osztály
5. tanóra – 3.osztály	5. tanóra – 7.osztály
6. tanóra – 4. osztály	6. tanóra – 8. tanóra

Pomázi Sashegyi Sándor Általános Iskola

Kedd:	Szerda:
1. tanóra – 7.osztály	1. tanóra – 4.osztály
2. tanóra – 8.osztály	2. tanóra – 3.osztály
	3. tanóra – 2.osztály
	4. tanóra – 1.osztály
	5. tanóra – 5.osztály
	6. tanóra – 6.osztály

Csobánkai Petőfi Sándor Általános Iskola:

	Csütörtök:
	1. tanóra – 1.osztály
	2. tanóra – 2. osztály
	7. tanóra – 3.osztály

Óvodák:

Pomázi Hétszínvirág Óvoda: csütörtök 16.00

Pomázi Mesevár Óvoda: szerda 15.30

Csobánkai Borostyán Természetvédő Óvoda:
szerda 15.00

Hitoktatóink: Barta Erzsébet hitoktató, Boross Sámuel teológiai hallgató, Nyilas Zoltán lelkipásztor, Tóth Sebestyén lelkipásztor, Soós Gabriella hitoktató.

Konfirmációi órák:

Péntek 16.00 kiskaté

Péntek 17.00 nagykaté

Szeptember 29-én lett volna 80 éves Szűcs Ferenc, gyülekezetünk 1974 és 1987 közötti lelkipásztora, teológiai professor. Emlékeire születése napján, szeptember 29-én rendeztek konferenciát „Ót és újat!” címmel az új Ráday Ház megnyitását ünneplő Ráday-napok nyitóprogramjaként, az épület dísztermében.

Balog Zoltán püspök nyitó áhítata után Juhász Tamás kolozsvári teológiai professor idézte fel Szűcs Ferenc mint pályatárs emlékét, majd Nyilas Zoltán esperes tartott

Szűcs Ferenc

kivetítéssel illusztrált előadást Szűcs Ferencről mint lelkipásztorról. Békési Sándor teológus, tanszékvezető egyetemi tanár Szűcs Ferenc két most megjelent könyvét mutatta be és ajánlotta, végül a család nevében Szűcs Tamás köszöntötte a megjelenteket és mondott köszönetet részben a megemlékezés szervezőinek, részben a könyvek szerkesztőinek. A Szűcs család tagjai, Ittész Zsuzsanna vezetésével közös muzsikálással tették még emlékezetesebbé a konferenciát.

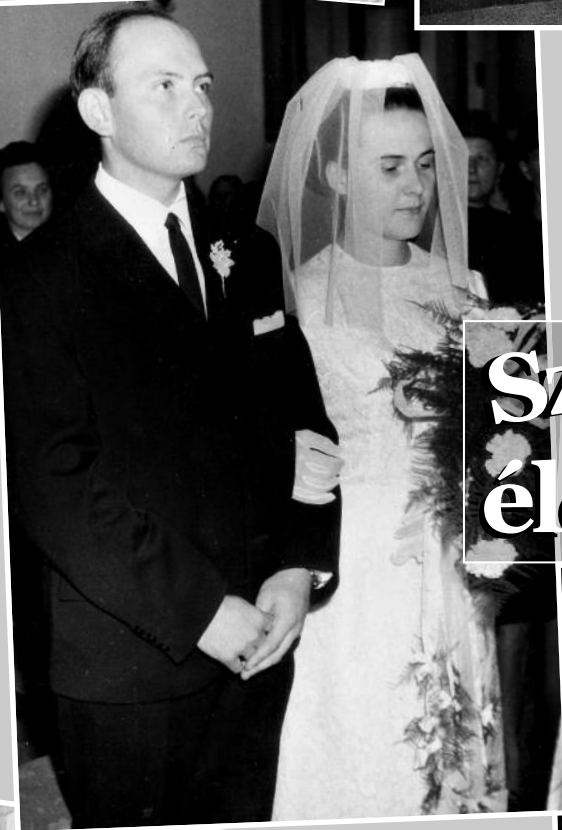
Nyilas Zoltán esperes úr előadását 2022. november 16-án (szerdán) 18,00 órai kezdettel a Teológiai esték sorozat keretében is meghallgathatjuk majd a pomázi református templomban. ■

Nyilas Zoltán

Szűcs Tamás

Szűcs Ferenc élete képekben

Dobos János lelkipásztor búcsúzója 1844-ben

Szetey Szabolcs református lelkésznek a DOBOS JÁNOS (1804-1887) ÉLETE ÉS PRÉDIKÁCIÓS ÖRÖKSÉGE című tanulmányában egy különösen érdekes búcsúprédikáció részletre, valamint a prédikáció eredeti kéziratában talált külön kis lapon fennmaradt „alkalmaztatásra”, a pomázi hívekhez szóló búcsúbeszédre bukkanhatunk.

Az életrajz szerzőjének közlése szerint Dobos János lelkipásztornak több beköszöntő és búcsúprédikációja maradt fenn. Az óbudai (és pomázi – ugyanis Pomáz ebben az időben Óbuda fiúháza volt) beköszöntő prédikáció nem maradt fenn, de kérdés, hogy egyáltalán volt-e ilyen alkalom, hiszen édesapja, Dobos István lelkipásztor halála után ő vette át a gyülekezeteket, így nem biztos, hogy erre sor került (valószínűleg nem).

A „Búcsúzó prédikáció 1844.” 1844. szeptember 29-én hangzott el Óbudán [textus: Lk. 9:61: „Monda pedig más is: Követlek tégedet, Uram! de engedd meg nekem először, hogy vegyek búcsút azoktól, kik az én házamban vagynak.”]. A lelkészként itt eltöltött évei nem lehettek zökkenőmentesek, végül valószínűleg már nem bírta tovább az őt ért támadásokat, és lemondott. Búcsúprédikációja keserű kifakadással zárul:

Ah! mélyen és keserűen éreztetétek velem Jesus mondása igazságát: hogy egy próféta se kedves hazájában. Nem! nem! engedjétek meg! igazságtalan vagyok! én csak azok előtt nem valék nem leheték kedves, kiknek hazám nem volt hazájok, kik idegen földről bevándorolván engemet vételek együtt meggyűlölte – Ezért megyek! mint ti, idegeneknek adtátok atyáitok házáat, úgy én is idegennek adom helyemet, megyek idegenek közé hazát keresni. [...]

O Budai gyülekezet kicsinytől fogva nagyig! boldogult atyám és én, kis híján 60 évig hirdettük egy folytatában az igét közöttetek ő 44 ig én 15 és fél évig, ő ott nyugszik halottaitok között, én pedig mint hajdan Hágár haldokló gyermeke mellől elment sírni hogy ne lássa annak végvonaglásait, elmegyek. [...] Én megyek! de azért ha majd itt hangom elnémul, ha kapuid utánam becsukódván, küszöbeiden nem járok többé ki s be a nép előtt, ama fényes felhő az Isten jelenlétének bizonyossága maradjon meg te benned; ha az én szövéténekem elalszik is majd, az evangéliomnak arany gyertyatartója maradjon meg falaid között és terjessen világosságot! Nagy Isten! kit e helyről annyiszor imádtalak! kihez annyiszor ment fel áldozatom füstje! ne bocsáss el engemet innen, a bizonytalan hosszú utra, míg meg nem áldassz! amen.

Dobos János idegenek alatt az 1840-es években betelepült komáromiakat értette, akik a hajógyári

szigeten megtelepedett hajóépítő társasághoz jöttek dolgozni Komáromból, és nemcsak jellemük, hanem vallásosságuk is elütött az óbudaiakétól. Az ő háborúskodásuk egészen az 1870-es évekig tartott.

„Érezhető, hogy mennyire személyes a prédikáció, egyrésztől amiatt a hosszú idő miatt, amit ebben a gyülekezetben töltött (születés, gyermekévek, apja mellett lelkész, házasság, gyermekeinek

születése), másrésztől a gyülekezettel való szoros együttélés és együttrezdülés. Dobosban óriási sebeket okozott ez a fajta elválás, azaz nem bírta már tovább, és azért megy el innen, és nem azért, mert egy másik gyülekezet hívja.

A textusválasztása is érdekes, mivel az evangéliumokból egy olyan verset választ ki, amely kontextusát tekintve nem kifejezetten búcsúzó textus. Sokkal inkább egy kiragadott versről van szó, amelyből kázust csinál, és így lesz a beszéd témaprédikációvá, amelyben tulajdonképpen a textust különösebben Dobos nem is egzegetálja. Nyelvezete egyedi és költői,

amellyel bizonyos, hogy óriási hatást ért el hallgatói között. Egyúttal azonban fájdmát sem tudja leplezni beszédében és „keserv-édesen” búcsúzik el azoktól, akiket atyjával együtt közel majd 60 évig pásztoroltak.” (Szetey Szabolcs)

A pomázi hívektől viszont így búcsúzott Dobos János:

Pómázi reformált keresz[tyén] gyülekezet! Előljárok, kicsinyek es nagyok! – Ifjak vének és gyermekek! – Már gyermek koromban, jut eszembe, öröm napok, kis innepek valának azok melyeket atyámmal itt közöttetek tölthettem el. Már akkor csudálatosan hatott reám a kies vidék a zöld hegyek és halmok mellyek távolról köszöntöttek. Elöttem lebegnek még most is sok elköltözötteknek képei, előttem az öregeknek jámbor szívessége melylyel a gyermeket házuknál látták és megvendégelték, előttem lebeg még most a hajdani egyszerű kistemplom képe, annak padjai, alacsony szónok széke, és a küszöb melyen ülve, mintha most is hallanám az öregek buzgó éneklését atyámnak imádkozó és tanító szavát. – Ezek azon képek melyeket emlékezetemből soha ki nem törölhetek! – Később az ifjú és férfiú nem egy boldog napot töltött el közöttetek, ha ama másik gyülekezetben nem értetek, nem ösmertek vigasztalám magamat hogy itt közöttetek akadok olyanokra kik majd megértenek, és félre nem ismernek! – Ha ama másik gyülekezetben sokszor méltán vagy méltatlanul szenvedtem, ki kívánkoztam hozzátok hogy fájdmaimat felejtsem, sokszor ha nehéz és huzamos, feszült munka után az élethez és munkához megkívántató erő és kedv elhagyott, vigasztalám magamat hogy közöttetek magamhoz jövök s új erőt kedvet vízek haza az élethez, és munkáimhoz! – Ama nagy város hideg divatos kebelén ha helyemet nem találtam, idejöttem szabadon lélegzeni közöttetek, és a nagyszerű természet szabad kebelén[.] Ezért mondom a 137. Solt. szavaival: ha elfelejtkezem valaha rólad, gyülekezetnek leánya felejtkezzék el magáról az én jobb kezem, ha valaha elfelejtem hogy életemnek fő vigafsága e helyen volt! – Én megyek! Te pedig gyülekezet, mely a mostoha anya mellett, hű leány képében viseltes gondomat légy szerencsés, legyenek szerencsések kik téged szeretnek! – Az én atyámfiaiért és barátimért, légyen bekejség te benned Solt. 122.

Mennyire más volt a lelkipásztor búcsúzása Pomázon! Milyen más hangulata, légköre volt az itteni elköszönésnek! Örömmel töltheti el szívünket, hogy pomázi református elődeinkről úgy emlékezett meg Dobos János, hogy mindig megértő, vigasztaló szeretettel viselték gondját lelkipásztoruknak, minthogy nekik is az Úr adott vigasztalást. Ahogy Jeremiás próféta könyvében olvassuk: „és az ő siralmokat örömmel fordítom, és megvigasztalom és felvidámítom őket az ő bánatukból. És a papok lelkét megelégitem kövérséggel...” (Jer. 31:13-14.)

Puskás Attila

Huszár Gál imádsága 1574-ből

Növeld Úr Isten én bennem az igaz hitet, és segíts ki engemet az én hitetlenségemből. Üdvözíts minket te fiaidat, mert kevesen vagynak a szentek s hívek az embereknek fiai között, és nincs bennük a te igazságod. Ki-ki mind az ő felebarátjával hívságot beszél: szép szóval szólnak ön közöttük egymásnak, de miért hogy az ő szívük nem tiszta, álnokságra tanítanak, és azt vakmerőképpen oltalmazzák. Gyomlálj ki azért Úr Isten közülünk minden hamis tudományt, s a felettebb bölcselkedő és magamutogató nyelvet is, melynél a megepedett lelkiismeretek, mint egy hálóban ugyan megakadnak.

Támadj föl Úr Isten a szegényeknek nyomorúságukért és fohászukodásukért, állasd helyére üdvözülésünket az Evangéliumnak prédikálása által, és cselekedjél hatalmasan a te szent Igédnek hirdetése által, [ki veled él és uralkodik a Szent Lélek Istennel egységben, mindörökkön örökké],

A te egyetlen egy szent Fiadnak, a mi Urunk Jézus Krisztusnak által, [ki veled él és uralkodik a Szent Lélek Istennel egységben, mindörökkön örökké],

Amen.

(Huszár Gál & Huszár Dávid: Imádkozó könyv)

Fületlen bögre

Ma elmosogattam éppen este nyolcra,
Rakosgatom fel a bögréket a polcra.
Kettő van fületlen, de előlről szépek,
Egészen olyanok, mint a többi épek,
Csak a fületlen részt hátulra kell tenni,
S nem kell azt a hibát úgy szemügyre venni!
Mert hiszen töretlen használhatóságuk,
És csak szépséghiba ez a kis hibájuk.

Most az jut eszembe: sok felebarátom,
Hogyha képletesen fületleneknek látom,
Úgy teszem-e őket életem polcára,
Hogy ne lássak mindig arra a hibára?
Hanem csak a szépre, hanem csak a jóra,
Mert csak ha így térek egykor nyugovóra,
Akkor tesz el úgy az igazságos Isten,
Ahogy a bögréket rakosgattam itten:
A mennyei polcra nagyirgalmú szemmel,
Hátrafelé az én letörött fülemmel.

Máriássyné Szemere Katinka

Jákób személye, karaktere talán sokatok előtt ott van, ha kimondom az ő nevét. Az Ószövetség egyik jellemzően tarka, sokrétű egyénisége volt ő, akiről nagyon sok történet tükrében olvashatunk. Tudjátok, ő az, akinek a neve – nem véletlenül – héberből átfordítva „csalót” jelent.

Jákób Ábrahám unokája, Izsák és Rebeka fia volt, ikertestvére pedig Ézsau. Már születése is nagyon rá jellemző: egy kicsit lemaradt Ézsau után, a könnyebb utat választva, bátyja sarkába kapaszkodva jött e világra. Jákób volt az, aki egy tál lencséért megvette Ézsautól az elsőszülöttségi jogot, s később elcsalta apja elsőszülötti áldását is, édesanyja tanácsára Ézsau ruhájában, az ő illatával járult a meglőtt vadból sült finom pecsenyéjével a vénységére már nagyon gyengén látó Izsák halálos ágyához. Ő volt az, aki hét évet szolgált Ráhelért, akit szívből szeretett, és végül az esküvő után derült csak ki, hogy a fátyol alatt nem Ráhel, hanem nővére, Lea található, mert itt Jákób egy nálánál is nagyobb csalóval találkozott, ugyanis az édesapa, Lábán is becsapta Jákóbot, a Csalót, és csak ezután lehetett Ráhel is övé. Jákób volt az, akinek számos gyermeke, egész pontosan tizenkét fia és egy leánya született, a sorban az utolsó előtti volt az az elkényeztetett József, akinek azt a bizonyos tarka szövésű köntöst adta, mivel idős korára született szerelmétől, Ráheltől.

Mennyi színes, érdekes történet, mennyi kép, mennyi esemény leírva, elmondva, ezeket ott láthatjuk magunk előtt, s talán sokat már egész kis korotok óta sokan ismertek is.

Jákób személye engem mindig is nagyon foglalkoztatott. Amikor azért imádkoztam, hogy tudjam: miről beszéljek ma közöttetek, azon a szombati reggelen elmém jött a Mai Igéből Jákób tusakodásának története. Elolvastam, és újból nagy hatást tett rám. Ezután aznap a református vezérfonalat is elolvastam, Isten szólt – így található fenn az interneten, ahol az ószövetségi történet, milyen érdekes, megint csak Jákóbról szólt. Ezek után úgy gondoltam, hogy ez sem véletlen, ma Jákób személyéről, az ő jellemének csodálatos változásairól kell közöttetek beszélnem.

Bevallom nektek őszintén, mindig is utáltam azt a mondást, hogy kutyából nem lesz szalonna. Ismeritek ezt a mondást? Azt fejezi ki, hogy aki betyárnak, ravasznak, csalafintának születik, annak esélye sincs a változásra. Az olyan marad, amilyen. De ez a mondás szöges el-lentétben áll azzal, amit a Szentírás állít, mégpedig, hogy lehet és kell is változunk életünk során. Persze nem önerőből, nem fogcsikorgatva, hanem annak a csodálatos akaratnak engedve, aki szeretetből türelmesen formálgat és alakítgat bennünket – ha hagyjuk – egy életen át. Úgy, ahogy Jákóbot, a csalót.

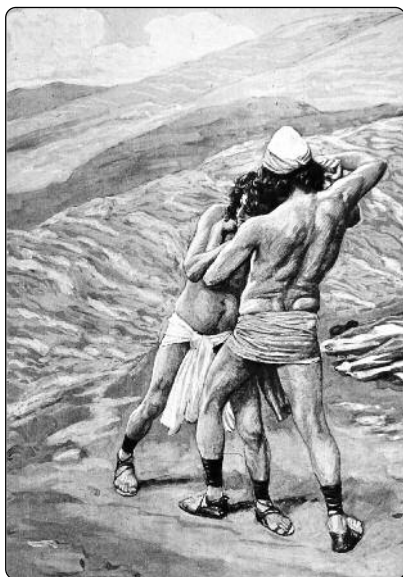
A mai igeszakasz talán az Ószövetség egyik legrejtélyesebb története, hadd olvassam fel nektek még egyszer:

„De fölkelt (Jákób) még azon az éjszakán, fogta két feleségét, két szolgálóját és tizenegy gyermekét, és átkelt a Jabbók-gázlónál. Fogta és átküldte őket a patakon, és átküldte mindenét. Jákób pedig ott maradt egyedül. Ekkor Valaki tusakodott vele egészen hajnalhasadtáig. De látta, hogy nem bír vele, ezért megütötte a csípője forgócsontját, és kificamodott Jákób csípőjének forgócsontja a tusakodás közben. Akkor ezt mondta Jákóbnak: Bocssás el, mert hajnalodik! Ő azt felelte: Nem bo-

csátlak el, amíg meg nem áldasz engem. Ekkor megkérdezte tőle: Mi a neved? Ő így felelt: Jákób. Erre azt mondta: Nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izráel, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. Jákób ezt kérte: Mondd meg nekem a nevedet! De ő ezt mondta: Miért kérdezed a nevemet? És megáldotta őt. Jákób Penúélnak nevezte el azt a helyet, és ezt mondta: Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam. Már sütött a nap, amikor átkelt Penúélnál, és sántított csípőjére. Ezért nem eszik meg Izráel fiai mindmáig a csípő forgócsontján levő inat, mert ütés érte Jákób csípőjének forgócsontján az inat.” (1Móz 32,23-33)

Miről is van itt szó? Ahhoz, hogy megértsük a mai történetet, kicsit vissza kell mennünk az időben, és ismernünk kell az előzményeket.

Jákób és ikertestvére, Ézsau haraggal váltak el, nagyon régen. Ézsau joggal haragudott testvéreire, aki csúnyán becsapta és kisemmizte. Csellet elvette tőle az elsőszülöttségi jogot, majd az áldást is. Persze magára is haragudhatott Ézsau, mert ő meg mindezt hagyta, és nem állt ellen. A végeredmény azonban az volt, hogy Ézsau hoppon maradt. Sokáig róla nem is hallunk, csak annyit tudunk, hogy Szeír dombvidékén letelepedve, meggazdagodott ő is.

Jákób pedig Lábán földjén élt feleségeivel, Leával és Ráhellel és egyre több gyermekével együtt. Hamarosan kinőtték Lábán földjét, új területet kellett keresniük, ehhez azonban nem kerülhetett el az Ézsauval való találkozást. Jákóbnak fel kellett vállalnia a régi döntése következményeit. Ami régen történt, az újra előjött Jákób életében, hogy valamiképpen Isten elrendezze azt. Jákóbnak itt már nagy családja van.

Két felesége – ebben az időben ez nem volt ritka – tizenegy fia (a legkisebb, Benjámín még nem született meg), sok állata és sok-sok szolgálója. Mind együtt akartak átkelni a Jabbók-gázlón, hogy annyi év után találkozhasson Jákób ikerbátyjával, Ézsauval.

És tudjátok mi történt itt? Jákób, a mindig vakmerő, ravasz, csalafinta ember félni kezdett. Sőt nemcsak félt, rettegett. Rettegett Ézsautól, akit olyan csúnyán becsapott többször is. Félt a találkozás következményeitől, és alig-alig mert útnak indulni. Azt a tervet eszelte ki, hogy töméntelenül sok ajándékot ad majd Ézsauinak. Birkákat, kecskéket, lovakat – hátha ezzel kiengeszteli. Sőt, még azt is kitalálta, hogy a táborát két részre osztja, ha Ézsau le találná vágni az egyiket, a másik meg tudjon menekülni. A mindig vakmerő, ravasz ember rettegett és szorongott a találkozás előtt.

S ekkor valami csodálatos dolog történik a Szentírás tanúsága szerint. Valóban az Ószövetség egyik legrejtélyesebb története. Jákób látszólag egyedül marad félelmeivel, szorongásaival, gondolataival. Egészen biztosan azon töpreng, hogy mi lesz másnap, hogy fog megoldódni az, amit régen elrontott. A múlt bűneinek árnya messzire nyúlik – tartja a mondás. Látszólag egyedül van ezekkel a gondolatokkal. Azonban ekkor mellé lép Valaki. Egy titokzatos Személy, akinek még a nevét sem tudjuk meg, de szinte érezzük a sorok között az erőt, a hatalmat, a megnevezhetetlent. S e Valaki elkezd küzdeni Jákóbbal. Jákóbnak mintha élete harca lenne ez: küzdelem a múltjával, a jelen szorongásaival, a jövővel. Jákób mindent belead. Nem adja fel. Nem futamodik meg. Végig akarja csinálni. Úgy küzd, mintha az élete függne tőle. S talán valóban az élete is függ tőle.

Lehet, hogy volt már, lehet, hogy lesz ilyen küzdelmem. Sorsot, jellemet formáló küzdelem ez. Talán egy kicsit ezt tükrözi vissza minden küzdősport, sőt valahol minden sportteljesítmény – ha Te magad is sportolsz, akkor tudod, miről beszélek. Talán egy kicsit ezt adja vissza minden sportbeli küzdelem, amikor nemcsak az ellenfelünket akarjuk legyőzni, hanem valahol a mélyen önmagunkat is. Önmagunk félelmeit, önmagunk kudarcait, önmagunk gyengeségét, vagy a korábbi győzelmet akarjuk még magasabbra tenni. Ott van lényünk legmélyén a szándék, ami előrébb visz az úton. Jó, ha ismerjük ezt a fajta küzdelmet, ezt a teljesítményt. Az életünk teljesebb lesz általa, a jellemünk pedig acélosabb.

Jákób itt csak látszólag küzd a titokzatos Valakival, aki Isten. Igazából önmagával kell megküzdenie. Ez a fajta harc és küzdelem az, amelyben Isten mellénk áll. Ez a hit ama nemes harca – amiről később Pál apostol is ír –, amikor engedjük, hogy bennünk, ott a lelkünk mélyén Ő győzzön.

S ekkor Isten megáldja Jákóbot, és új nevet ad neki. Isten megkérdezi (holott nyilván tudja a választ) Jákób nevét. Jákóbnak ki kell mondania a saját nevét. Mi a neved? – kérdezi Isten. Hébertül így hangzik: Csaló. Lehet, hogy most az életben először szégyenkezve mondta ki Isten jelenlétében a saját nevét? Az Úr azonban nem engedi, hogy ez a név rajta maradjon. Mostantól ez

a neved: Izrael – melynek jelentése: „mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél önmagad felett.” Úgy is mondhatnánk, Istennel győztél önmagad felett. Ugye ez a név már egészen másként cseng, mint az, hogy Csaló? S ezzel együtt Isten megáldja őt, hogy Jákób tiszta lappal indulhasson.

Hiszem és vallom, hogy ez az üzenet nekünk, mai Jákóbnak is szól. Valahol a szívünk mélyén, valljuk be, sokszor vagyunk mi is azok. Sokszor talán a könnyebb utat szeretjük választani, úgy ahogyan eleinte ő is tette. Sokszor lehet, hogy így állunk tanuláshoz, dolgozatokhoz, emberi kapcsolatainkhoz. Lehet, hogy vakmerőkké is válunk ezáltal? Olyan dolgokat kockáztatunk, amit nem kellene? Nem számolunk a következményekkel. A rossz döntéseinknek pedig nem lehet jó a közvetkezője sem.

Ma, ha egy kis csöndességünk lesz, merjünk szembenézni ezekkel a kérdésekkel! Nem könnyű kérdések, tudom. De ne hessegessük el! Olyan könnyen el lehet sodródni! Isten azonban mindig azért állít meg, azért tesz fel nekünk kérdéseket, hogy segítsen. Az igazság az egyetlen biztos hely, amelyre ráállhatunk, és Ő ezt az igazságot mindig szeretetben mondja ki.

Mai Jákóbnak, Isten meg akar menteni bennünket. Engedjük, kérjük, hogy így legyen! Ha Ővele tusakodik a lelked, akkor a Jó és a Rossz között tusakodik. Engedd, hogy a Jó győzzön benned, ahogy Pál apostol is írta: „*Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a jóval a rosszat.*” (Rm 12,21)

Van egy ismerősöm, akit nyugodtan hívhatnánk Jákóbnak, mai Jákóbnak. Hihetetlen vagyont halmozott fel. Ennek azonban ára volt. Eladta az idejét, a magánéletét, a családjával töltött perceit, s végül még többet akarva, a becsületét, a lelki békéjét és nyugalomát is. Mindene megvolt, legbelül mégsem volt meg semmije. Hiányzott a tiszta lelkiismeret, hiányzott a békeség. Megérte? – kérdezte magától egyre gyakrabban. Valóban megérte? Gyerekeitől eltávolodott (alig tudtak együtt lenni), felesége elhidegült tőle. Egy hajszálon múlt a válásuk. Azután magába szállt. Tusakodott magával és tusakodott Istennel. Végül döntött. S ekkor új nevet kapott az Égtől. Ezt a nevet csak Isten és ő tudta legbelül.

De a következményeit mindenki látta. Munkahelyet váltott. Kevesebb pénzt vitt haza, de hazavitte önmagát. Leült a gyerekei mellé. Játszott velük. Kirándulni mentek. Sportolni. Ott volt az életükben. A felesége újra felismerte benne azt a férfit, akit egykor megszeretett.

Mai Jákókok, Istenünk keres bennünket. Ő a vakmerőségeinket át akarja formálni bátorsággá. Ő nemes jellemet szeretne adni mindannyiunknak, hogy az életünk tiszta és szép élet lehessen. Ne sodródjunk az árral, a tömeggel! Merjünk kiválni, és olyanokká lenni, amilyennek Isten lát bennünket! Úgy gondolom, akár 12, akár 19, akár 50 évesek vagyunk, mindegy. A lelkünk mélyén hozzánk is szólhat Jákób személyének példája, ha azt Isten adja élénk.

Az Újszövetség úgy fogalmazza ezt meg, hogy addig tartanak földi küzdelmeink, amíg ki nem formálódik bennünk a Krisztus-arc. A legszebb, a legtökéletesebb arc, akiért világra születünk. Akit ott lát bennünk Isten már akkor is – átvitt értelemben –, amikor még sár, piszok, szenny borítja arcunkat. Mint a szobrász, amikor a márványtömbre néz, és meglátja benne a tökéletes alkotást. Michelangeloról olvastam a Kőbe zárt fájdalom c. könyvben, hogy így faragta ki egy tömbből Dávid szobrát. Más csak a kőtömböt látta még, ő már ott látta a kőben lelki szemeivel azt, amit rajta kívül még senki sem látott: a kész és csodálatos alkotást, a képzőművészet egyik legszebb szobrát.

S emlékeztek rá, hogyan is zárul Jákób – bocsánat –, Izrael találkozása rettegett testvérével, Ézsauval? Ézsau elébe szalad, megöleli, megcsókolja, és egymás vállára borulva sírnak mind a ketten. Ez lesz a félelmek, a rettegések helyén: elébe futó szeretet, kibékülés, öröm, sőt örömkönyök. Mert mindig ez a következménye, ha ott legbelül, a szívünk mélyén jól döntünk, és a helyes utat választjuk.

Ezen a héten az a jellemvonás, melyről minden reggel más és más megvilágításban hallhatok, a „bátorság” lesz. Hadd zár-

jam a mai áhítatot ezzel a gondolattal: Ma élénk adott Isten egy olyan embert, aki bátorrá lett. Mondhatjuk: előtte sem volt gyáva, sőt. Olyan ember rajzolódt ki korábban előttünk Jákób személyében, aki vakmerő volt. Egész addigi életében vakmerőségből cselekedett. De aki vakmerő, az mindent kockára tesz. Azt is, amit nem kellene. Akár az életét is, olyan célért, ami nem mindig jó, ami lehet, hogy tévedés. Jákób esetében kicsit más a helyzet. Ő egy szent célért küzdött: neki kellett az elsőszülöttségi jog, az atyai áldás. Neki ezek a dolgok nagyon-nagyon kellettek. Ezek szép és nemes célok. Azonban Jákób esetében a hozzávezető úttal volt a gond. Nem lehet csalással jó dolgokat megszerezni. A cél nem szentesítheti az eszközt.

Képzeld el a történetet így! Beneveznek téged egy versenyre, ahol 3000 métert kell terepen lefutni. A cél a győzelem. Egész évben erre edzettél. A győztes aranyserleget kap. Mindent beleadva futsz. Eleinte jól is megy, az élbolyban vagy. Azután az utolsó ezer méterben lassan megérted: nem fogsz tudni nyerni, vannak nálad erősebbek, gyorsabbak. A végső kanyar egy erdőtől át visz. Fák, cserjék, nehéz terep. Te azonban észreveszed, hogy van egy kanyar, amit le is vágatsz, és keresztülgázolhatsz rajta, beelőzve a többieket. Mert nyerni akarsz, mert kell a győzelem, kell a siker, kell az az aranyserleg. Átvágod a kanyart. Mindenkit beelőzve győzöl. Első lettél. Mindenki téged ünnepel. Édes ez a győzelem? Büszke vagy magadra?

Gyerekek, a cél nem szentesíti az eszközt. Jákóbnak azt kellett megtanulnia végső soron, hogy önmagát legyőzve lehet csak övé az Úr áldása. Ebben a titokzatos történetben, ahol Jákób e rejtelmes nagybetűs Valakivel, mondjuk ki nyugodtan: Istennel tusakodik – Jákóbnak végső soron saját magát kellett legyőznie. Át kellett engednie magát Istennek, hogy szent célokért szent eszközökkel küzdjön ezután. Így lett vakmerőből bátorrá.

Jákób vakmerő volt, és aki vakmerő, az mindent el is veszíthet, és akkor vakmerősége hiábavaló volt. Aki ezzel szemben bátorrá tud válni, az mindig tudja, miért küzd. Aki bátor, az mindig a jó célokért fog küzdeni. Az sohasem küzd egyedül, mert vele van az Isten, aki bölcsésé is teszi bátorságában. Az győzhet csak igazán, aki nem vakmerő, hanem bátor.

Jákób bátorrá lett, mert megértette Isten akaratát, és amikor megértette, már aszerint is próbált élni. Így lett vakmerőből bátor, Csalóbból pedig az Ő embere. Élete lobogó fáklya. Utat mutatva ezzel nekünk is minden küzdelmünkben. Hát küzdjünk mi is így, nemes és szép célokért, bátran és bölcsen, ahogyan Istenünk küld a mindennapok próbatételein át, a legnagyobb harcainkban is, hogy végül kirajzolódjon bennünk a Krisztus-arc!

Tudd ezt ezen a héten is, emlékezz rá mindig: Jézus fogni szeretné a kezedet, hogy győzzél, becsületesen, igazul és tisztességgel! Nem csak az élet kisebb próbáin, feladatain át, hanem a nagy és nehéz döntésekben is! Engedd, hogy Vele legyél győztes! Így fogsz igazán győzni! Ámen.

Sebestényné Jáger Orsolya lelkipásztor

(Elhangzott 2022. szeptember 19-én a Szentendrei Református Gimnázium áhítatán)

Találkozás évtizedek múltán

A kamaszkor az élet talán legnehezebb szakasza. Az ember már nem gyermek, de még nem is felnőtt. Pedig nagyon szeretne már az lenni. Na, de hogyan? Az bizonyos – gondolja a kamasz –, hogy el kell hagynia mindent, amit gyerekként tett, gondolt. Újra kell értékelni a szüleitől tanultakat. Mert biztos, hogy úgy van, ahogy ők mondják, ahogy ők látják? Mondják a lélektanhoz értők, hogy ez egy természetes lázadás, ami jó esetben minden kamasz életében lejátszódik, amelynek a végén egészséges felnőtt születik meg – mint ahogy a bábból kibúvik a pillangó.

★

Az a kamasz, akiről én írok, szintén ilyen volt. Se nem rosszabb, s nem jobb a társainál. Mint általában a kamaszok, ő is lázadt, lázadozott, kétségbe vont mindent, amit a szüleitől hallott. Szülei templomba járók voltak, édesanyja evangélikus, édesapja református, őt magát – fiú lévén – reformátusnak keresztelték. Járt hittanra, gyermekistentiszteletre, konfirmált. S jött a kamaszkor, amikor csak azért sem akarta azt követni, amire a szülei tanították, elfogadni, amit a templomban hallott. Szülei nem értették, hiszen előzményei nem voltak a lázadásnak.

Ekkoriban történt, hogy a faluba, ahol éltek, egy fiatal evangélikus lelkész érkezett a feleségével. A házaspár egyik első dolga volt az ifjúság megszervezése. A kamasz édesanyja javasolta a fiának, hogy csatlakozzon. Az ifjú gondolta, rendben, egy próbát megér...

Elment – hogy aztán ne legyen olyan alkalom, amelyről hiányozna. Hiszen itt éppen arról beszélnek, ami őt érdekli! Nem csak a hitről, de mindent a keresztyén tanítás optikáján keresztül: a barátságról, a szerelemtől, a kapcsolatokról a szülőkhöz, testvérekhez, tanárokhoz. Igen, ilyen és ehhez hasonló témákról beszélgettek minden második hétfőn. Nem kijelentéseket tett a lelkész, hanem okosan, a véleményeket meghallgatva vezette a fiatalokat. Az alkalmak elején-végén addig nem hallott ifjúsági énekekkel ismerkedett

a kamasz, majd kötetlen beszélgetés következett zsíros kenyér, tea mellett. Hősünk egy évet járt az ifjúságira, utána kollégiumba került, de az az év egész életére kiható nyomott hagyott benne.

★

A lelkész Gáncs Péter volt, a későbbi evangélikus püspök, felesége Hafenscher Márta, a falu – ma már város – a szülőfalum Pécel, a kamasz pedig jómagam.

Szeptember elején Gáncs Péter és felesége az evangélikus gyülekezet vendége volt a templomunkban tartott zenés áhítaton. Én pedig megragadtam az alkalmat, hogy a püspök úrnak és feleségének – vagy ahogy az ifjúságin hívtuk őket: Péternek és Mártinak – megköszönjem azt a lassan öt évtizeddel ezelőtti évet, amellyel átsegítettek a kamaszkorom vívódásain, s hozzájárultak felnőtté válásomhoz, eszközei voltak hitem megtalálásának.

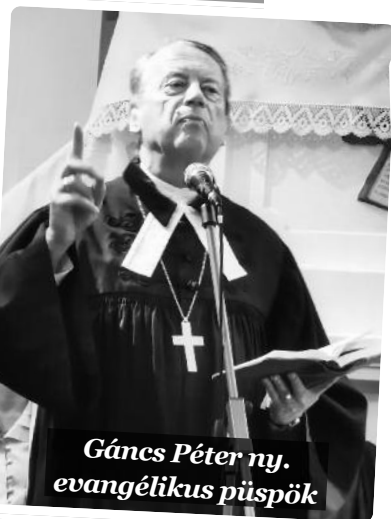
Hardi Péter

Hardi Péter

Gáncs Péter és felesége,
Hafenscher Márta

Gáncs Péter ny.
evangélikus püspök

Győri János Sámuel és
Horváth-Hegyí Olivér

Bereksárdon jártam szeptemberben, és az istentisztelet végén a lelkész a hirdette, hogy a Kálvin Kiadó második kiadásban is megjelentette doktori disszertációját, melynek címe: *Megszelídített szorongás*.

Dr. Csoma Judit Margit református lelkész, pszichológus. 1991 óta a Bereksárdi Református Gyülekezet és a Megbékélés Háza Konferencia Központ lelkésze. Három felnőtt lánya van. A könyv a lelkész doktori disszertációja, melyet 2012-ben a Debreceni Református Hittudományi Egyetemem védett meg.

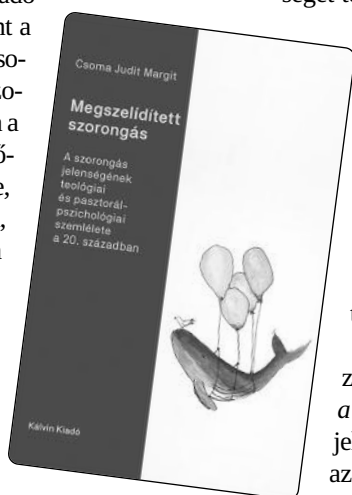
Nagy érdeklődéssel lapoztam bele a könyvbe, mert a mindennapjaimban benne van a félelem és a szorongás: a munkámban, hogy időben és megfelelő minőségben készítem-e a ruhadarabot, amit varrok; a magánéletben, a családi kapcsolataimban is mindig adódik szorongásra okot adó helyzet. Gyülekezetbe járó emberként a lelki életben, az Istennel való kapcsolatomban is felfedezek magamban szorongást. Amikor a Bibliaolvasó körben a „Tízparancsolatot” dolgoztuk fel, előfordult, hogy nem voltam biztos benne, hogy én minden parancsolatot betartok, ezért voltak és vannak szorongásaim emiatt.

A szerző az 1. részben a félelem és a szorongás fogalmának megkülönböztetéséről ír. A 2. rész címe: *A félelem és a szorongás fogalma a Bibliában*. „Az izraeliek félnek Sámuel közelében lenni, mert megtudták, hogy Isten segítségével cselekszik (1Sám 12,18); félelmet éreznek Salamon iránt, mert isteni bölcsességet fedeztek fel benne (1Kir 3,28). Félelmet okoz még csak Istenre tekinteni is (2Móz 3,6).”

A szerző foglalkozik az istenfélelemmel a bölcsességirodalomban, a zsoltárokból. „A bölcsességirodalom beszél az istenfélelemről, de csak elvétve támaszt igényt iránta (Péld 3,7; 24,21). Az istenfélelem az értelmes élet alapja lesz, és meggyőződésből kínálja, hogy a jó teljeséget, a gonosz bajt hoz magára, és Isten, a Teremtő az istenfélőknek az ügyét képviseli. Így lesz az Isten félelme a bölcsesség kezdete (Péld 9,10), ami a bölcsességre nevel (Péld 15,33), a felismerés kezdete (Péld 1,7) és a zsoltárokból is a bölcsesség kezdete (Zsolt 111,10).”

Az Újszövetség feldolgozásához is kapunk útmutatást. „János evangéliumának és János első levelének központi kijelentése az, hogy Jézus Isten Fia, Jézus a Krisztus (1Jn 2,22k), Isten Krisztusban emberré lett, és ez Isten és Jézus egységére mutat rá (Jn 10,30).”

A 3. fejezetben a szorongást társadalomtudományi, filozófiai és teológiai megközelítésben mutatja be a szerző, a filozófiai szemléletet végigvezetve, az ókori gondolkodókra keresztül Kierkegaardon át, egészen Heidegger szisztematikus szorongás

konceptiójáig. Fontos megállapítások, hogy a hit gyakorlásának nem előfeltétele a szorongásmentesség, és ahogy a természetudományokban, itt is elkülönül a tárgyiasult szorongás, a félelem és a „lebegő” szorongás élménye. A teológiai felfogás is különbséget tesz a félelem és a szorongás között, elsősorban Tillich alapján, aki a tárgynélküli szorongást nagyobb fenyegetésnek tartja az egyén létezése számára anticipatív (előzetes feltevés – *a szerk.*) „nemlét” jellege miatt. Tillich szerint a legerősebb ilyen szorongásunk a strukturálatlan halál félelem, amely egy előrevetített rossz érzés a halál utáni ismeretlentől. A szorongás arra törekszik, hogy tárgyat találjon magának, félelemmé váljon, mert akkor már szembeállítható a bátorsággal. Tillich szerint a szorongás nem szüntethető meg, hozzá tartozik a létezéshez.

Freud szimbolikus, metaforikus mélylélektani megközelítésében is megjelenik az „adaptív” (alkalmazkodó – *a szerk.*) szorongás, amely a stresszforrások hatására megjelenő kontrollálható és ellenőrizhető reális szorongásként azonosítható, az egyén számára elviselhető formában. Az ösztönműködések kontrollálásának problémái már a neurotikus szorongásban nyilvánulnak meg, ahogy a szuperegónak való megfelelés is fenyegető lehet az egyén számára, melynek során morális szorongást él át. Hermann Imre – Freud egyik magyar tanítványa – ismerte fel, hogy a traumatikus leválás az anyáról, a szorongó személység korai kialakulásában játszik fontos szerepet. Jó volt olvasni a neofreudánus tárgykapcsolati elméletalkotók gondolatait a család szerepének fontosságáról a szorongásos személység kialakulásában.

A szorongással való szembenézésre az 5. fejezet nyújt megnyugtató válaszokat. A pszichológiai megközelítés emberképe a biomedikális és pszichoterápiás lehetőségeken kívül a folyamatos lelkigondozói kíséretben látja a szorongástól szenvedő egyén helyzetének könnyítését. A belső erőforrásokra építő humanisztikus szemlélet mindenhol tetten érhető.

Csoma Judit Margit disszertációja 2022-ben elnyerte a Doktorok Kollégiumának „Az év könyve” díját.

Csoma Judit Margit: *Megszelídített szorongás* – Kálvin Kiadó, Budapest, 2021

Mesterné Lenkei Julianna

Csoma Judit Margit

Meghallgatott imádság

Dr. Helen Roseveare orvost egy éjjel szüléshez hívták. Bár a nővérekkel együtt mindent megtett, amit csak tudott, az anya meghalt. Pici koraszülöttet és egy kétéves leánykát hagyott hátra. A kongói eldugott kis kórház missziói orvosát a tehetetlenség keserű érzése szorongatta.

- Ha azt akarjuk, hogy a gyermek életben maradjon – fordult a szülésznőkhöz –, egyenletes hőmérsékletet kell biztosítanunk a számára. De hát nem volt inkubátor, nem volt elektromosság. Az egyik nővér kerített valami dobozt, s a csecsemőt vattába bugyolálva beletette. A másik elsietett egy meleg vizes gumitömlőért. A harmadik pedig fűteni kezdett.

- Végtelenül sajnálom, doktor – jelentette a gyógyszereszközökért felelős nővér –, megforrosítottam a vizet, s amikor beleöntöttem, a tömlő szétrepedt. Pedig ez volt az utolsó meleg vizes gumitömlőnk. Gyógyszertár nem létezett, ahol másikat vehettek volna, így az orvos kiadta az utasítást:

- Nincs más megoldás, helyezték el a csecsemőt a tűz közvetlen közelében, te pedig fekjüdj a baba meg az ajtó között, és ügyelj, hogy a kicsit huzat ne érje. Másnap délben Dr. Roseveare szokása szerint maga köré gyűjtötte az árva gyerekeket, hogy együtt imádkozzanak. Felsorolta a különböző imatémákat, és beszámolt a kis koraszülöttről is, hogy milyen erőfeszítésekre van szükség az életben tartásához. Megemlítette a szétrepedt meleg vizes tömlőt, és elmondta, mennyire sír a kétéves testvérke, hogy az édesanyja meghalt. Imádkozás közben egy Nammy nevű tízéves kislány az Úr elé vitte a hallottakat azzal az egyszerű őszinteséggel, ahogy az afrikai gyerekek szokták:

- Istenem, kérlek, küldj nekünk egy gumitömlőt – de holnap már nem jó, mert addigra a kisbaba meghal. Kérlek, küldd ma délután. – Majd hozzátette: – De Istenem, nem küldenél akkor már egy babát is annak a síró kislánynak? Úgy talán megérti, hogy még most is szereted őt!

Mondhatott ilyen imára őszintén áment a misszionáriusnő? Az igazat megvallva, nem nagyon hitte, hogy Isten ezt a kérést meghallgatja. Abban természetesen nem kételkedett, hogy az Úr mindent megtehet. Hiszen hányszor énekelt erről, és mennyiszor hallotta a prédikációkban! Valóban lehetséges, hogy Isten ezzel az üggyel is foglalkozik?

A három év alatt, mióta itt él – töprengett Helen –, még egyszer sem kapott csomagot. Ilyesmi ide nem érkezik. Levél még csak jön hébe-hóba, ha akad olyan, aki egyenesen errefelé utazik és elhozza. No, de tegyük fel, hogy valaki otthonról, Nagy-Britanniából csomagot küldene – kinek jutna eszébe meleg vizes tömlőt tenni bele? Hiszen itt forró az éghajlat!

- Aztán körülbelül a délután közepén – mesélte a misszionáriusnő –, amikor éppen az ápolónők iskolájában tanítottam, valaki ezzel az értesítéssel állított be: „Doktornő, egy autó áll a háza előtt...” Hazaszaladtam, de mire odaértem, az autó eltűnt. A verandán azonban egy dobozt találtam, amit Angliából küldtek. A könnyeimmel küszködtem. Úgy éreztem, egyedül képtelen vagyok felbontani. Hívtam tehát az árva gyerekeket, és együtt nyitottuk ki. Legfelül egy csomó ruha volt, élénk színűek, amit a gyermekek annyira kedvelnek. Tágra nyílt szemmel lesték, amint egyik darabot a másik után szedtem ki. Közben egyre imádkoztam: „Ó, Uram, csak jusson belőle mindegyiknek! Aztán néhány kötött fásli következett a leprások részére, ami a társaságot nem nagyon érdekelte. Majd egy nagydarab szappan került elő, de ez még kisebb lelkesedést aratott. A szemük azonban újra felcsillant, amikor gyümölcskeverékkel teli csinos csomagra bukkantam. Lesz belőle

egy rakás sütemény hétvégére! Utána pedig kiemelttem – egy teljesen új melegvizes gumitömlőt! Elsírtam magam.”

Nammy egészen elől állt a gyerekek között. Odafurakodott a dobozhoz.

- Ha Isten megküldte a palackot, el kellett küldenie a babát is! – mondta izgatottan. Mindkét kezével belekotort a csomagba, és előhúzta a babát. Felnézett Dr. Rosevearere, és azt kérdezte:

- Ugye, mami, elmehetek a kislányhoz, hogy megtudja: Jézus szereti őt?

A csomag öt hónapig volt úton. Ez minden képzeletet felülmúl! Öt hónappal korábban Isten a szívére helyezte egy angliai vasárnapi iskolai csoportnak, hogy csomagot küldjön a missziói területre. Valamilyik tanítónak azt az ötletet adta, hogy tegyenek bele egy melegítő tömlőt is, noha a csomag rendeltetési helye az Egyenlítő környéke volt. Az Úr szólított meg egy gyermeket a messzi Angliában, hogy adja oda a babáját egy anyátlan afrikai kislánynak.

Igen – Isten elindította válaszát egy imára, mielőtt azt egy gyermek elmondta volna. „És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek, és én már meghallgattam.” (Ézs. 65:24.) ■

ALKALMAINK VOLTAK:

2022. augusztus 23-25. ■ Gyermek napközi tábora Csobánkán.
 2022. augusztus 22-26. ■ Ifitábor Balatonyörökön.
 2022. augusztus 26. ■ Presbiteri gyűlés.
 2022. szeptember 10. ■ Egyházmegyei családi nap Veresegyházon.
 2022. szeptember 11. ■ Evangélikus évnitő zenés áhitat (gyülekezeti plántálási alkalom). Igé hirdetéssel szolgált *Gáncs Péter* ny. evangélikus püspök.
 2022. szeptember 16. ■ A Praetorius kamarakórus szolgálata a csobánkai imaházban.
 2022. szeptember 17. és 24. ■ Közös gyülekezeti munka Csobánkán.
 2022. szeptember 29. ■ „Őt és újat!” – Szűcs Ferenc (1942-2020); Dr. Szűcs Ferenc református lelkipásztor, teológiai tanár, a KRE néhai rektorának emlékkonferenciája az újjáépült Ráday Kollégiumban.
 2022. szeptember 30. ■ Presbiteri gyűlés.
 2022. október 1. ■ „Ráday -napok” – Egyházkerületi nap és az újjáépült Ráday Kollégium ünnepélyes átadása.
 2022. október 7. ■ Anyukakör Pomázon.
 2022. október 8. ■ A csobánkai imaház felszentelése. Igét hirdetett közöttünk *Somogyi Péter* lelkipásztor, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspökhelyettese.
 2022. október 16. ■ Gyermekdelután Pomázon.
 2022. október 19. ■ Teológiai esték. Közöttünk szolgált *Fráter Erzsébet* botanikus, az MTA Ökológiai Kutatóközpont Ökológiai és Botanikai Intézetéhez tartozó Vácrátóti Nemzeti Botanikus Kert kurátora. Az este címe: A Biblia növényei.
 2022. október 21. ■ Gyülekezeti látogatás a Ravasz László Emlekházban Leányfalun.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2022. október 24-28. ■ Bűnbánati esték Pomázon és Csobánkán.
 2022. október 30. ■ Újborért való hálaadás úrvacsorai közösségben.
 2022. október 31. ■ Reformáció. Ünnepi istentisztelet a Psalmus kórus szolgálatával.
 2022. november 4. ■ Anyukakör Csobánkán.
 2022. november 5. ■ Ifi kirándulás.
 2022. november 6. ■ A SZRG 7a. osztályának szupplikációja Pomázon.
 2022. november 16. ■ Teológiai esték. Az este címe: Szűcs Ferenc, a lelkipásztor.
 2022. november 18. ■ Presbiteri gyűlés.
 2022. november 20. ■ Gyermekdelután Pomázon.
 2022. november 21-25. ■ Evangelizáció Csobánkán. Közöttünk szolgál *Balogh Róbert* váchartyáni református lelkipásztor.
 2022. november 26. ■ Egyházmegyei presbiteri csendesnap Fótton.
 2022. november 27. ■ Adventi istentisztelet úrvacsorai közösségben, bibliaátadás; adventi vásár Pomázon.

KERESZTELŐ:

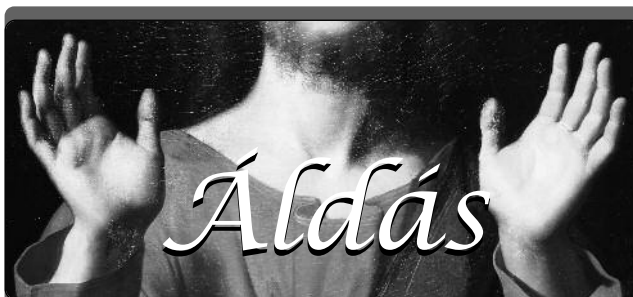
2022. augusztus 28. ■ **Veress Balázs.**
 2022. szeptember 4. ■ **Dalmadi Márton.**
 2022. szeptember 11. ■ **Popovics Illés Mihály.**
 2022. szeptember 18. ■ **Csékó Pál Ferenc.**
 2022. október 2. ■ **Nagy Lili.**

HÁZASSÁGKÖTÉS:

2022. augusztus 27-én kérte Isten áldását közös életére **Szabó Gábor** és **Bartha Renáta** testvérünk.
 2022. szeptember 3-án kérte Isten áldását közös életére **Jakab Zoltán** és **Osváth Dorottya** testvérünk.
 2022. szeptember 15-én kérte Isten áldását közös életére **Széplaki Ádám** és **Pazdera Nóra** testvérünk.

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2022. április 4-én elhunyt **Gönczi János István** (†67) testvérünk, temetése 2022. április 30-án volt a római katolikus öregtemetőben.
 2022. augusztus 28-án elhunyt **Czeglédy Lajosné** (†74) testvérünk, temetése 2022. szeptember 16-án volt városunk ravatalozójából. *Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családoknak!*

A Teremtő Isten, aki világosságot gyűjtött a világban és az élet lehetését adta beléd, áldjon meg téged teljes szeretetével!

Megváltónk, Krisztus, aki feléd nyújtotta kezét, áldjon meg téged teljes békéjével!

A Szentlélek Isten, aki körülöleli az egész világot, adjon neked Istenre sóvárgó szívet, és áldjon meg téged teljes örömeivel!

Ámen

Gyülekezeti újságunk következő száma várhatóan 2022. december 25-én, Karácsony első napján jelenik meg.

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai

Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.; – **Telefon:** 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház: 2014 Csobánka, Béke út 9.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: <http://www.pomaz.reformatus.hu>

Facebook:

<https://www.facebook.com/pomazcsobankareformatus/>

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-2222253-00000000

Csobánka: 11784009-2222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor

(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter, Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila.

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila

(e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com; Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor

(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com; Tel.: +36-20-9325-110)

Megjelenik kéthavonta 400 példányban, gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.

Adományokat köszönettel elfogadunk.

Ősz

Esik az eső és borult a táj,
Levelek százai hullanak már.
Megjött az ősz, és kihalt a táj,
Eszembe jutsz, s az elmúlás fájt.

Zörög a levél és ködös a táj,
Avarral borított a szürke sár.
Elmúlik az élet, elmúlt a nyár,
Téged hiába várlak, nem jössz már.

Orbán Mária

Köszöntés

A szeptember 18-i istentiszteleten köszöntötte a gyülekezet NAGY GÉZA tb. presbitert szolgálatának 40. évfordulója alkalmából

Praetorius

A Praetorius kamarakórus szeptember 16-án adott koncertet a csobánkai imaházban

Nálunk keresztelték

Csékó Pál Ferenc Isten szövetségébe lépett

Napközis tábor

Az augusztus 23-25-e közötti napközis gyermektábor résztvevői

És lesznek ketten egy testté

Augusztus 27-én lépett Isten színe előtt a házasság szövetségére
Szabó Gábor és Bartha Renáta

2022. szeptember 3-án lépett Isten színe előtt a házasság szövetségére
Jakab Zoltán és Osváth Dorottya

Csobánka

Október 8-án került sor a csobánkai imaház felszentelésére, Somogyi Péter
lelkészi főjegyző igei szolgálatával. (Beszámoló a következő lapszámunkban.)